Milliyet

ÇOCUK

ÖZEL SAYI

MART 1982 ● 50 LİRA

Tarzan

ROMANLARIMIZ:

PARS ADAM

PLİNY'NİN ESRARI

ve

Bilmece Bulmaca

SAYFALARI

Milliyet

ÇOCUK

ÖZEL SAYI

MART 1982 ● 50 LİRA

Tarzan

ROMANLARIMIZ:

PARS ADAM

PLİNY'NİN ESRARI

ve

Bilmece Bulmaca

SAYFALARI

Milliyet

ÇOCUK

ÖZEL SAYI

MART 1982 ● 50 LİRA

Tarzan

ROMANLARIMIZ:

PARS ADAM

PLİNY'NİN ESRARI

ve

Bilmece Bulmaca

SAYFALARI

Milliyet

KARDEŞ

Küçük Kardeşler Sizin de Artık Bir Derginiz Var!

Hayat Bilgisi Üniteleri için Şiirler, Hikâyeler, Masallar, Okuma Parçaları, Oyunlar, El Becerileri, Boyama Sayfaları

ve

MİNİ KİTAP eki

SİNBAD VE UÇAN HALI

*

Baştanbaşa Renkli, I. Hamur, Ofset Baskılı, Kitap gibi dergi

YAKINDA ÇIKIYOR

TARZAN, NASIL TARZAN OLDU?

TARZAN, dünyaca ünlü çizgi-roman kahramanı olmadan önce Edgar Rice Burroughs'un düşlerinde yaşattığı ve sonra da kaleme aldığı bir "**roman kişisi**"ydi. Afrika'nın balta girmemiş ormanlarında, soylu bir aileden gelme küçük Lord, maymunlar arasında büyüyor, uygarlıktan uzak, ormanın kendine özgü yasalarına uygun bir yaşam sürüyordu.

"**Tarzan Maymun Adam**" romanı, yalnız yazıldığı ülkede değil, bütün dünyada büyük bir ilgiyle karşılandı. Öyle ki kısa bir süre sonrasında Hollywood kolları sıvadı ve 1918 yılında ilk Tarzan filmi ("Tarzan of the Apes - **Tarzan Maymun Adam**" çevrildi. İlk Tarzan olma onuru, oyuncu **Elmo Lincoln**'undu. Aynı yıl çevrilen ikinci Tarzan filmi "The Loves of Tarzan - **Tarzan'ın Aşkı**"nda da Tarzan rolünü yine Lincoln canlandırıyordu.

SİNEMADA, daha sonraki Tarzanları değişik oyuncular canlandırdılar. "**Tarzan'ın Dönüşü**"nde Gene Pollar, "**Tarzan'ın Oğlu**"nda Demsey Tabler başrollerdeydiler. 1921 yılında Lincoln, "**Tarzan'ın Serüvenleri**"nde yeni bir dönüş yaptı ve 1932 yılında çevrilen "Tarzan Maymun Adam"ın Tarzanı **Johnny Weissmuller**'e kadar birçok oyuncu denendi durdu.

Weissmuller'den başka **Herman Brix** (Olimpiyat atletizm şampiyonu) ve **Buster Crabbe** da Tarzan rollerine çıkarıldılar ama hiçbiri Weissmuller'in yerini ne tuttu, ne de doldurabildi.

MAYMUN Adam Tarzan'ın kişiliği ve serüvenleri yaklaşık olarak yarım yüzyıla yakın bir süredir geniş halk yığınlarını, gençleri, çocukları hatta olgun insanları etkilemektedir. Giderek, Tarzan bir efsane insanı olmuştur. Kaynaklara dönüşün, yitirilmiş saflığın ve temizliğin, destanlara karışan Altın Çağ'ın özlem ve çağırışımlarını akla getirir. Tarzan'da her şey vardır: Sonsuz gençlik, uygarlıktan kaçış ve sınırsız barış.

Tarzan, doğanın içinde hareket ettiğinden doğal bir yaratıktır. Aynı zamanda soylu bir kişi, bir Lordun oğludur. Ormanlarda yaşar, tam anlamıyla özgürdür. Kötülere sürekli karşı çıkar.

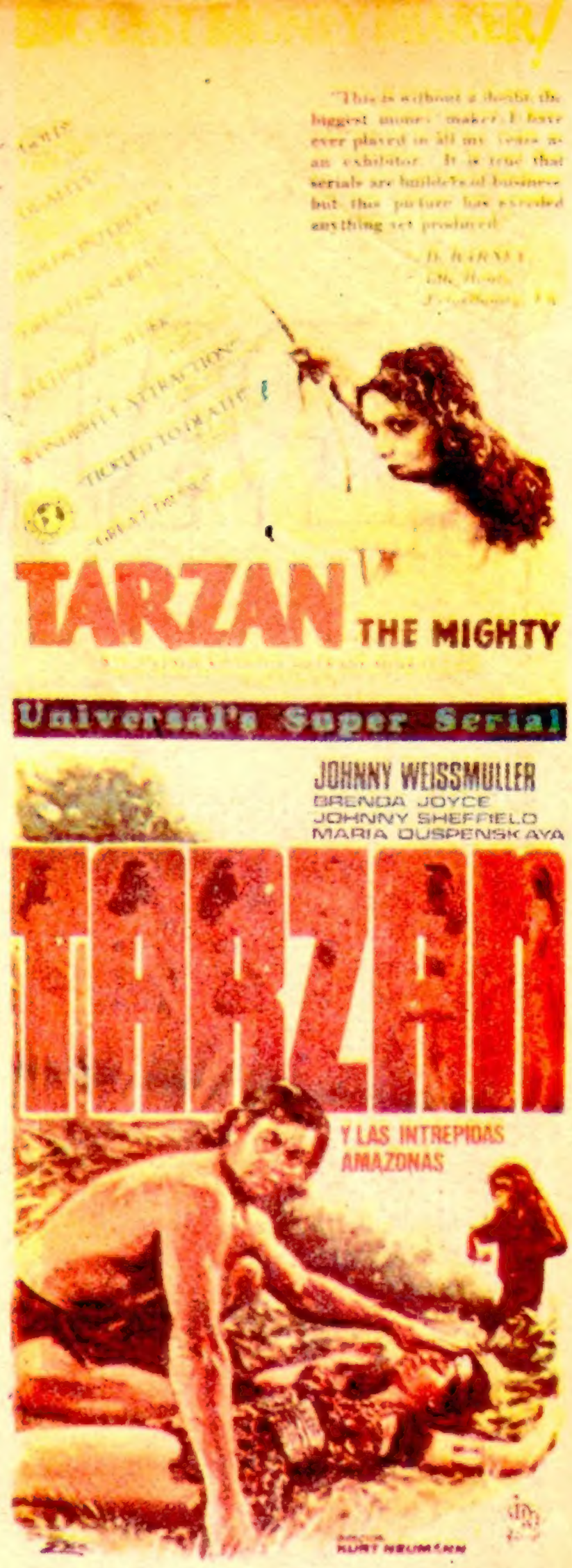

"Milliyet Çocuk ÖZEL SAYI"mızın ikincisi, Tarzan'a ve Tarzan'ın nasıl Tarzan olduğunu anlatan ilk büyük serüvenine ayrıldı. Bu elinizdeki 2. sayımızda bu serüveninin birinci bölümünü bulacaksınız. Bir sayı sonra yeniden Tarzan'a dönülecek ve böylece iki sayıda Tarzan'ın büyük serüveni tamamlanacaktır.

Esenlik dileklerimizle.

Milliyet ÇOCUK ÖZEL SAYI

Milliyet Gazetecilik A.Ş. adına
Sahibi: **AYDIN DOĞAN**

Genel Müdür: **YEKTA OKUR**

Yayın Yönetmeni: **TARIK DURSUN K.**

Sorumlu Yazışleri Müdürü:
MEHMET İLKORUR

Adres: Milliyet Çocuk Dergisi
Türbedar Sokak No: 8-Cağaloğlu.

Milliyet Yayın A.Ş. tarafından hazırlanmış, Milliyet Ofset tesislerinde basılmıştır.

Türkiye'de satış fiyatı 50 Kıbrıs'ta 65.- TL.

Yıl: 1 Sayı: 2 Mart 1982

PARS ADAM

SERT Adam dedikleri El Bravo o günlerde epey kaygılıydı. Hayata ilk başladığı zaman adı Luiz Velez'di. Kulübede büyüyen fakir bir çocuktu o zamanlar. Fakat yetenekleri, direnme gücü ve çalışkanlığı sayesinde, vahşi ormanın içinde kendine bir çiftlik kurmayı başarmış, o arada da "Sert Adam" adını doğal olarak kazanmıştı.

Bütün bunlara rağmen, El Bravo iyi bir insandı. En gurur duyduğu başarısı da, ormanda yaşayan vahşi bir Kızılderili kabilesiyle dostça ilişkiler kurabilmesi olmuştu. O Kızılderililerle dost olmak, çiftliğin yaşayabilmesi için şarttı zaten. Kabilenin iyi niyetli, ama zayıf kişilikli başkanı Kasik ile kan kardeşi olmuştu El Bravo. Ne yazık ki Kasik de, kabilenin sihirbaz doktoru İso'nun elinde bir kukladan başka bir şey değildi.

İso'ya herkes Pars Adam diyordu. Kızılderililer onun canı istediğinde pars haline gelebileceğine, değişebileceğine inanmaktaydılar. El Bravo bu hikâyeyi önceden duymuş olduğu için, geceleri yırtıcı hayvanlar apansız saldırıp koyun sürülerini çalmaya başlayınca hemen sihirbaz doktoru buldu.

"Kuraklıktandır", dedi İso küstah bir tavırla. "Hava normal gitse vahşi hayvanlar ormanda kalırlar, buralara gelmezlerdi."

"Ama senin halkın da av bakımından şanslı bir yıl geçiriyor." El Bravo anlamlı bakışlarını, kulübelerinin kapılarından kendilerini izlemekte olan besili Kızılderililerin üzerinde dolaştırdı.

"Onlar avlanmak için epey uzaklara gidiyorlar", dedi İso. "Hem şansları yaver bu sıra."

"Unutma ki ne zaman kıtlık olsa, onları ben besliyorum. Bu sefer bana yardım istemeye gelmediler", dedi El Bravo. "Ben yardımı isteyerek veririm ama hırsızlıklar çok zararlı oluyor."

İso omuz silkti. Kasik yanıbaşlarında pek tedirgin görünüyordu.

"Dostun olan parslara söyle", dedi El Bravo, "Çiftliğe nişancı nöbetçiler dikiyorum." Sonra Kasik'e döndü. "Biz seninle kan kardeşiyiz. Kardeşler ne zamandan beri birbirine yardım etmeyi reddediyor?"

Kasik başını eğdi, ayak parmaklarını tozların içinde kıpırdattı.

El Bravo ne demek istediğini iyice anlattığına inanarak çiftliğine döndü. Çiftlikte o sıra açlıktan sıskası çıkmış yirmi bin koyun birbirinin postu arasındaki keneleri yemeye çalışmakta, günden güne zayıflayıp günden güne ölmekteydiler. Onları beslemek için çiftlikte yalnızca besin değeri sıfıra yakın olan kuru saman kalmıştı çünkü.

El Bravo'nun Kızılderililerden kuşkulanmakta hakkı vardı. Hayvanlara saldıranlar gerçekten kaplan veya pars gibi vahşi kediler olsa, koyunların ve sığırların sırtına sıçrar, burunlarındaki yumuşak dokuları yiyerek öldürürlerdi onları. Oysa hayvanlar böyle ölmemişlerdi. El Bravo'nun İso'ya savurduğu üzeri örtülü tehditlerin akşamında, çiftliğin kâhyası Perez öldürüldü. Yanaklarında pars tırnaklarının izleri vardı. El Bravo bunun üzerine sistematik bir araştırma yaptı. Bulduğu izler onu ormanın içlerindeki bir su başına götürdü. Su da iyice çekilmiş, ufacık bir havuza benzemişti. Çevredeki çimenler yenmiş olduğu için, toprakların üzerinde bazı hayvanların ayak izlerini görebiliyordu ama, aralarında hiç pars izi yoktu.

DÜŞÜNCELİ adımlarla av yolunu izleyerek, Kızılderililerin köyüne doğru ilerledi. Kurağın ormana da zararı dokunuyordu. Çalıların hepsi sararmış, toprak sanki pişmişti. Bir ağacın dibinde derince bir çukur gözüne çarptı. Aç hayvanlar ağacın köklerini yemeye çalışmışlardı belli ki. Topallayarak ilerleyen İguana'nın bile derisi pörsümüştü. Her yan kuru, her yan çatlaktı. Ağaçlar bile bir dirhem neme hasret gibi görünüyorlardı.

Av yolunun yan tarafında çalı yılanı en sevdiği yerde yatmış uyuyordu. İyi bir yemek yemişti. Karnı toktu. Kangal gibi halka halka bir poz almıştı. Vücudunun sivri pulları bir zırh gibi parıldıyordu. Boyu üç metre, rengi koyu bejdi. Kıpırdadıkça kuyruğu da titriyordu. Çıngırak sesi çıkarmazdı. Bu yüzden Kızılderililer ona **Dilsiz Çıngıraklı** diye isim takmışlardı.

O sıra özellikle tedbirli davranmaya pek gerek duymayan El Bravo, dikkatsiz adımlarla ilerlemekteydi. Yılan, burun delikleriyle gözlerinin arasındaki iki küçük çukurun yardımıyla onun yaklaştığını sezdi. Zalim başını kaldırdı, gözlerini oraya çevirdi. Kokudan ve yayılan ısıdan, El Bravo'nun sıcak kanlı bir hayvan olduğunu, ayak seslerinden de, yutulamayacak kadar iri olduğunu anlamıştı. Hem zaten o sıra karnı çok toktu. Son saldırısından sonra buraya yatmış, yeniden saldırı pozuna girmeye de zaman bulamamıştı. Zalim kafa tekrar kalktığı yere yattı, El Bravo ne tehlike atlattığından habersiz, oradan geçip gitti.

Yapışık saçlarına kemikler bağlamış çıplak adamlar, İso'nun kulübesine yaklaşmasını izlediler. El Bravo yaklaşırken İso yerinden kalkmak zahmetine girişmedi. Önünde oturduğu zaman da kalkmadı ayağa. Kan oturmuş gözleri, renk renk boyalı suratında iyice çökük gözüküyordu. Küstah bakışlarını El Bravo'ya dikti. Boynunda çeşitli kemiklerden, pars dişlerinden ve başka iğrenç şeylerden yapılmış bir de kolye vardı.

"Bu adam çılgın", diye düşündü El Bravo. Sonra yüksek sesle, "Dün gece bir adamımı kaybettim", dedi.

"Eeee?" İso'nun sesi tahta gibiydi.

Bir yandan homurdanıyor, bir yandan avını sözde pençeleriyle parçalıyordu.

EL BRAVO, Kızılderililerin şaşkın bakışları arasında uzanıp kolyedeki pars dişlerinden birine dokundu.

"Belki de parslarla konuşmayı unuttun", dedi.

"Adamın neden ateş etmemiş? Hem zaten benimle ne ilgisi var?"

Kızılderililer biraz daha yaklaştılar.

"Sen parslarla akraba olduğunu iddia ediyorsun. Ben de onlarla düşman olmak istemem ama, adam öldürenin de sonu bellidir."

"Dikkat et de pars daha önce davranıp seni öldürmesin."

"Ona ormanın bu bölümlerinden uzak durmasını söylesen daha iyi olur", dedi El Bravo. Kendi adamlarıyla Kızılderililer arasında bir çatışma başlatmaya hiç niyeti yoktu. Pekçok kişi ölürdü o zaman. "Adamlarım benden daha katıdır", diye ekledi.

"Onlar da bunların kuraklık yüzünden olduğunu anlamak zorundalar." İso açıkça gülüyordu.

"Sen yağmur yağdırabileceğini de iddia ediyorsun. Ya bu kurağa son ver, ya da güçsüz olduğunu kabul et!"

"Eğer istediğin yağmursa neden daha önce söylemedin?" deyiverdi İso. "İki gece sonra suyun oraya tek başına gelmek cesaretini gösterebilirsen, sana yağmur yağdırırım."

"Ne diye geleyim?"

"Yağmuru nasıl yağdırdığımı görmen ve bir daha gücümden kuşkulanmaman için."

"Ya adamların?"

"Onlar sana zarar vermez", dedi İso. El Bravo'nun ne düşündüğünü anlamıştı. "Sen Kasik'in kan kardeşi değil misin?"

El Bravo kısaca, "Orada olurum", dedi ve dönüp uzaklaştı.

Sıcaklığın belli belirsiz değiştiğini hemen farketti. İso belki çılgın olabilirdi ama, doğayı iyi tanıdığı da ortadaydı. Yağ-

Ormanı derin bir sessizlik sarmıştı. El Bravo çok yavaş ilerliyordu.

mur nasılsa yaklaşıyordu. İso'dan yağmur yağdırmasını istemekle oyuna gelmişti El Bravo. Bu hareketi adamın ününe ün katmaktan başka işe yaramayacaktı.

İş bu kadarla da kalmıyordu. Eğer sözünü tutup oraya gitmezse, yağmur da tesadüfen yağmazsa, suçu onun üstüne atacaklardı. Randevusuna sadık kalırsa, yağmurun yağdığını göremeyecek kadar yaşamayabilirdi. İso'nun katil olduğunu çok iyi biliyordu. İso da onun bildiğini biliyordu. Birinden biri ölmek zorundaydı. El Bravo bu tuzağa bile bile gitmekten başka çare göremiyordu.

Aralarındaki düşmanlık tâ başından beri vardı. Cahil Kızılderilileri kuşkularından kurtarıp, çiftliğe yardım etmelerini sağlamak çok uzun süreli, sabır isteyen bir iş olmuştu. Mevsimlik işlerde Kızılderililerin yardımı sağlanırken İso tedirgin bakışlarıyla onları izlemiş, bu tür işlerde çalışanların nasıl giderek bağımsızlık kazandıklarını ve kendisinden, kendi etkisinden koptuklarını görmüştü. Oysa kendi gücü Kasik'inkinden bile fazlaydı. Bu işbirliğini önlemek için kendi yöntemlerini kullanmıştı İso. Çiftlik işçileri arasında hastalıklar başgöstermeye başlamıştı birden. Sonunda bir gün El Bravo, aşçının olmadığı bir saatte İso'yu sessizce mutfağa girerken yakalamış, tekme tokat çiftlikten dışarı atmıştı. O gün nasıl küçük düştüğünü asla unutamamıştı İso. Bu arada El Bravo kendisi de hastalanmıştı ama, İso'yu suçlayabilecek hiçbir şey kanıtlayamamıştı.

Kızılderililer çiftlik işlerinden çekildiği zaman, İso'nun onların yüreğine ölüm korkusu soktuğunu düşünmüştü. Oysa bir Kızılderili eğer dost değilse, düşman demekti. O günden sonra El Bravo Kızılderilileri büyük bir dikkatle izlemek zorunda kaldı. Ormandan tamtam sesleri geldiğinde kaç kere gizlice yaklaşmış, onların törenini seyretmişti. Kasik'le kan kardeşi olmasına rağmen, onu o anda orada yakalarlarsa parça parça edecekelerini biliyordu. Ama El Bravo ömrü boyunca tehlikelere atılarak yaşayagelmişti. İşte İso'nun Pars Adam olduğunu ve gücünü oradan aldığını da bu törenleri seyrederken öğrenmişti.

İlkel insanlar, bazı kimselerin zaman zaman hayvan haline dönüşebileceğine zaten pek sık inanırlardı. Avrupa'da ayı ve kurt olabileceğine inanırlarken, Asya ve Afrika'da daha çok kaplan, leopar veya sırtlan kılığına girmek yaygındı. Güney Amerika ise parsların diyarıydı. Bu büyük eski düşmanlıkların halledilmesine, kozların paylaşılmasına yaradığı için de bazılarının işine geliyordu. Çünkü sonunda kendilerine karşı ifade verebilecek kimse kalmıyordu karşılarında.

KENDİ kanıtlarını kendi toplardı El Bravo. Yatağına yatmadan önce, içini dışını dikkatle incelemek adetindeydi. Bir seferinde yatağında yarım metre boyunda bir yılan bulmuştu. Yeşil derili, pembe, sarı ve turuncu benekli... Sokmadan öldürmeyi başarmıştı yılanı. Burada ne işi vardı bu hayvanın. Bu tür yılanlar genellikle ağaçlarda yaşarlardı. Battaniyeyi dikkatle muayene edince, orada birkaç pars kılı da bulmuştu. Birkaç geceden beri tamtamlar her zamankinden daha güçlü duyulmaktaydı. Boğuk pars çığlıkları da duyulmaktaydı çiftlikten.

Kimseye bir şey söylemeyen El Bravo tüfeğini aldı, uzun bıçağını gümüş kakmalı kemerinin arasına soktu ve ormana daldı. Kabilenin adamlarını, ter içinde kalmış tamtamcıların karşısında dans ederken buldu. Ortada büyük bir ateşin alevleri, çıplak tenleri üzerinde oynaşıyordu. Çılgın bakışları, yarı heyecandan, yarı içkinin etkisinden, çevrede fır dönmekteydi. Dans birdenbire kesildi, hepsi yere kapandılar. Aynı anda yarım düzine kadar adam ortaya fırladı. Ellerine çelik pençeler takmışlardı. Arkalarında da pars kuyrukları sallanıyordu.

Zıplayıp sıçrayarak, pars çığlıklarını taklit ederek seyircilerini coşturdular. İso ancak ondan sonra ortaya çıktı. Kafasının üzerine bir pars başı yerleştirmişti. Yanakları feci şekilde boyalıydı. Göğsünde yine pars dişli kolyesi sallanıyordu. Kollarında da ona benzer bilezikler vardı. Halkanın orta yerine fırladığında onun da arkasında pars kuyruğu olduğu gözüktü. Danseden diğer adamlar hemen çekildiler.

Davullar tekrar çalmaya başladı. Önce yavaş, sonra daha hızlı. Avına yaklaşmakta olan pars gibi. İso'nun gösterisi de çok gerçeğe uygundu. Av peşindeki parsın temposuna uyup, hayalî bir kurbanın üstüne atılıverdi. Bir yandan homurdanıyor, bir yandan avını sözde pen-

çeleriyle parçalıyordu. El Bravo bir an İso'yu sahiden hayvanmış gibi gördüğünü farkederek ürperdi. Kızılderililer üzerindeki etki daha bile güçlü olmalıydı.

Orada tehlikede olduğunun farkındaydı El Bravo. Uzaklaştı.

Perez'in öldürülmüş olduğundan emin oluşu bu yüzdendi işte. Adamları kuşkulansa, hemen tüfeklerini aldıkları gibi öc almaya koşarlardı. Kızılderili köyünü yakarlar, bir yığın suçsuz insanı öldürürlerdi. İso ise, büyük bir olasılıkla kurtulmayı başarırdı. Onu kolayca ele geçirmek mümkün değildi. Karşı koyacaktı. Çok kan dökülecekti. Dostluk ilişkilerinin de böylelikle sonu gelecekti. Bu olay, İso ile El Bravo arasında, teke tek çözümlenecek bir olaydı. Ama kişisel bir mücadele değildi pek. Daha derin bir anlamı vardı. Bu çatışma aslında, barbarlıkla uygarlığın çatışmasıydı bir bakıma.

İKİ kurak gün daha geçti. Ölen hayvanların sayısı daha da arttı. Geceleri pars sesleri çiftlik halkının sinirlerini bozuyordu ama, başka kimse öldürülmedi. O akşam güneş, bakır bir tepsi gibi yine sarımsı gökyüzünde gurup yapıp battı. Arkasından gece çabucak bastırdı. Soluk kesen sıcak bir gece daha. O gece ilk defa olarak tamtam sesi de yoktu. Kuşlar bile ötmüyor, rüzgâr esmiyor, yapraklar kıpırdamıyordu.

Ormanı derin bir sessizlik sarmıştı. El Bravo çok yavaş ilerliyordu. Biraz tedbirli olmak için, biraz da ormanın her zaman içinde uyandırdığı dehşet duygusunun etkisinden.

Kasabadan su başına giden izlere vardı ve sağa döndü. Biraz ilerisinde çalı yılanı büyük bir açlıkla pusu kurmuş bekliyordu. El Bravo bir içgüdüyle patikadan ayrıldı. Bir hile ile karşılaşacaksa, bu yolda karşılaşırdı ancak.

Gökte dolunay vardı ama, ışığın pek azı yaprakların arasından geçip ormanın tabanına sokulabiliyordu. Hoş ışığın El Bravo'ya bir yararı yoktu. O artık gizli bir sezgi edinmişti yolunu bulmak konusunda. Hedefine yaklaştığını da biliyordu. Ağaçlardan sarmaşık dalları sallanmaktaydı. Üzerindeki filizler, yağmurun ilk öpücüğü gelir gelmez canlanmaya hazırdı. Su birikintisi ise, ay ışığında parıldayan bir tabaka çamurdan başka bir şey değildi artık. El Bravo dikkatle yaklaştı ve dinledi. Hiç ses yoktu. O yine de yerinden kıpırdamadı. Dayandığı ağaç kadar hareketsizdi. Sonunda o ağaca tırmandı, alçak dalların arasına saklandı. Tabii tırmanmadan önce ağaçta yılan bulunmadığından iyice emin olmaya da çalışmıştı. Bu dallar arasında, kurnaz İso bile kolay kolay bulamazdı onu.

Topraktan yukarı ateş fışkırıyordu sanki. Ortadaki gümüş rengi çamur, çevredeki ormanı daha bir karanlık, daha bir esrarengiz gösteriyordu. Bir şey bekleniyormuş gibi. El Bravo'nun karşısında, çamurun öbür tarafında, İso'nun geleceği yol görünmekteydi. Belindeki bıçakla elindeki tüfek onu sandığından çok daha fazla rahatlatıyordu şu anda.

Sessizliği önce uzaklardan duyulan bir gökgürültüsü bozdu. El Bravo başlangıçta bunu tamtam sesi sandı. Ama sonra anladı. Kurağın sonu gelmişti artık. Alkışları da İso toplayacaktı. Az sonra yağmur bulutları ayı örttü, su başı bile karanlığa gömüldü. El Bravo kulaklarını dikip bir yaprak veya dal çıtırtısı duymaya çalıştı. Düşmanının yaklaştığını ancak böyle anlayabilirdi. İso'nun bir pars gibi sinsi ve hızlı geleceğini, Kasik'in de kendisini kurtaramayacak kadar zayıf kalacağını biliyordu.

Sonra biraz arkada, yani İso'ya saygılarını belirtecek kadar arkada da, Kızılderililer olacaktı. Sihirbaz-doktorun büyüyle nasıl tanrıya bir insan kurban edeceğini seyretmeye geleceklerdi onlar. Gökgürültüleri daha da yaklaşmıştı. Ama İso ne olursa olsun yağmurun ilk damlalarından önce burada olurdu. Yoksa kurbanın değeri kalmazdı çünkü. El Bravo'nun kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Vücudunu durmadan böcekler ısırıyor, ama o kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Belindeki bıçakla elindeki tüfek, onu sandığından çok daha fazla rahatlatıyordu şu anda.

İso'yu öldürmek istememişti. Şimdi öldürse de sorunlar çözümlenmiş olmayacaktı. Kızılderililer sihiri bozup kuraklığı uzatmak istediğini sanacaklar, ona göre davranacaklardı.

Çiftlikten ayrılırken ne yapacağı konusunda hâlâ kararsızdı. Ama sonra birden buldu. İso'yu şaşırtacak, onu her nasılsa hareketsiz tutacaktı. Yağmur kendiliğinden başlayıncaya kadar. Tüfeğin gücünü iyi bilirdi İso. Adamlarına saldırmamalarını emretmek zorunda kalacaktı. Bu saf adamlar İso'ya inanmış, yağmurun yağması için bir insanın kurban edilmesini şart sanmışlardı. Yağmurlar kurbansız başlayınca onun yalan söylediği ortaya çıkacak, belki İso'nun etkisi silinecek, çiftlikteki adamlarla Kızılderililer arasında yeniden dostluk başlayabilecekti. Ondan sonra da İso'ya adaletin gerektirdiği neyse, o yapılacaktı. Beraat ederse fena halde düşman olacaktı İso ona tabiî. Ama bu kişisel bir kavgaydı artık. Öyle şeylerin sonucundan korkmazdı El Bravo. Büyük bir rizikoya girmekteydi ve bunun da farkındaydı.

Ay bulutların arasından çıktı, suyun başı tekrar göze gözüktü. Orman birden canlanır gibi oldu. Sivrisinekler vızıldıyor, sürüngenler kaçışıyor, sincaplar yığılı duran yiyecek stoklarını çarparak döküyorlardı. Ateşböcekleri, gece kuşları, maymunlar... hepsinin sesi duyulmaya başlamıştı. Bir pars sesi de işitildi. El Bravo bunun ne İso, ne de adamlarından biri olmadığını anlamıştı. Kurbağanın biri sığ havuza sıçradı ve ondan sonra da tekrar karanlık bastı.

Geceyarısına doğru İso yine pars kılığında, ağır adımlarla yaklaşmaktaydı. İğrenç tırnaklar ve dişler boynuna ve beline asılmıştı. Yüzü de boyalıydı tabiî.

Onun biraz ilerisinde, çalı yılanı en sevdiği yere kıvrılmış beklemekteydi. Hem aç, hem de sıcaktan tedirgindi. Dilini ağzına bir sokup bir çıkarıyor, taze orman havasını içine çekiyor, sıcak kanlı hayvan kokusu arıyordu.

İso da El Bravo gibi düşünüp birden durakladı. Düşmanının çoktan kararlaştırılan yere gelmiş olacağını biliyordu. Kendisinin ortaya çıkmasını bekliyor olmalıydı. O da patikadan ayrılacak, su başının çevresinden dolaşacaktı. Ama gökgürültüsüyle birlikte çakan şimşek, fikrini değiştirmesine neden oldu. Yağmur başlamadan oraya varması şarttı. Biraz daha gidip, sonra çevreyi dolaşmalı, El Bravo'nun arkasından yaklaşmalıydı. El Bravo herhalde subaşının tam karşısındaki ağacın alt dalları arasına saklanmış bekliyordu. Çelik pençeler boğazına sarılıp onu aşağıya çektiğinde El Bravo'nun ne kadar şaşıracağını düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Dikkatli adımlarla ilerlemeye devam etti. Arkadaki Kızılderililer çömelip beklediler. Az sonra duyacakları pars sesi, onlara kurban işinin tamamlandığını anlatacak, zaferi duyuracaktı.

YILANIN başındaki duyarlı noktalar yaklaşan avı hemen haber verdi. Ama kokunun yanında ses yoktu. Ses olmaması, avın yutulamayacak kadar büyük olduğu gerçeğini saklıyordu. Yılan hemen kıvrımlarını açmaya başladı. Çalı yılanları çıngıraklı yılan gibi sokmazlardı çünkü. Vücudunun üçte biri kadar olan ön bölümü havaya kalktı, geri kalan altı metrelik kısım arkada S harfleri meydana getirerek durdu. İso'nun kokusu ve sıcaklığı koca sürüngenin beynine dalgalar halinde ulaşıyordu. Sakin sakin bekledi, aradaki uzaklığı anlamaya çalıştı. Sonra birden arkadaki halkalar düzleşti, kafa bir anda şimşek gibi fırladı ve İso'nun oyluğuna çarptı. Güçlü halkalar oyluğun çevresinde sarılıp sıktı, dişlerden yaranın içine akan zehirin daha da hızlı akmasını sağladı. İso'nun korku dolu çığlığı, El Bravo'nun kulağına gökgürültüsünden bir saniye önce vardı. Bunun kendisini kandırmak için bir hile olmadığını biliyordu. Hemen ağaçtan atladı, yılanın kurbanından gelen ve giderek hafifleyen seslerin geldiği tarafa doğru koştu. Şimşekler artık peşpeşe çakıyordu. İso hâlâ zayıf bir mücadele vermeye çalışıyordu ama, halkalar onu sımsıkı kavramıştı. Yılanın da kafası yara içindeydi. Çelik pençeler koparmaya çalışmıştı bu kafayı. El Bravo karanlıkta ateş etmeye cesaret edemedi. İso'yu öldürmek iyi olmazdı. Artık ona karşı tek duygusu acımaktı.

O kemerinden bıçağı çekip yılanın kafasını keserken Kızılderililer de geldiler. Başsız yılan vücudu hâlâ can çekişmekte olan adamın çevresinde kıvranıp duruyordu. El Bravo bir, iki adım geri çekildi. Titriyordu. Ter içindeydi. Ormanın sıcağından eser kalmamıştı. Serin rüzgâr yaprakları hışırdatırken yağmurun ilk iri damlalaları da düşmeye başladı.

El Bravo hemen Kasik'e dönüp, "Yağmur tanrısı kurbanını aldı", diye seslendi. "Yağmuru getiren İso değildi. Bu küstahlığı yüzünden cezalandırdı onu Tanrı."

Kızılderililer kenara çekilip geçmesi için ona yol verdiler. İri damlaların hızlanıp daha şimdiden bir dere haline getirdiği patika üzerinden yürüdü. Çatlak toprakların üstü göllenmişti bile.

Kasik ayağını uzatıp İso'nun gödevsini bir kenara itti. Eski gücünü yeniden kazanmıştı birdenbire. İso'nun pars adamları onun öfkesini hissettiler ve bir anda dağılıp kaçtılar. Gördükleri olay zaten cesaretlerini kırmıştı. Kasik, El Bravo'ya yetişti, önüne geçti, hızla koşmasını sürdürdü. İçinde düşmanlık olsa asla böyle açık veren bir pozisyona girmezdi. Koşarken omuzunun üzerinden Sert Adam'a,

"Biz dostuz, kan kardeşim!" diye sesleniyordu.

BİTTİ

Tarzan

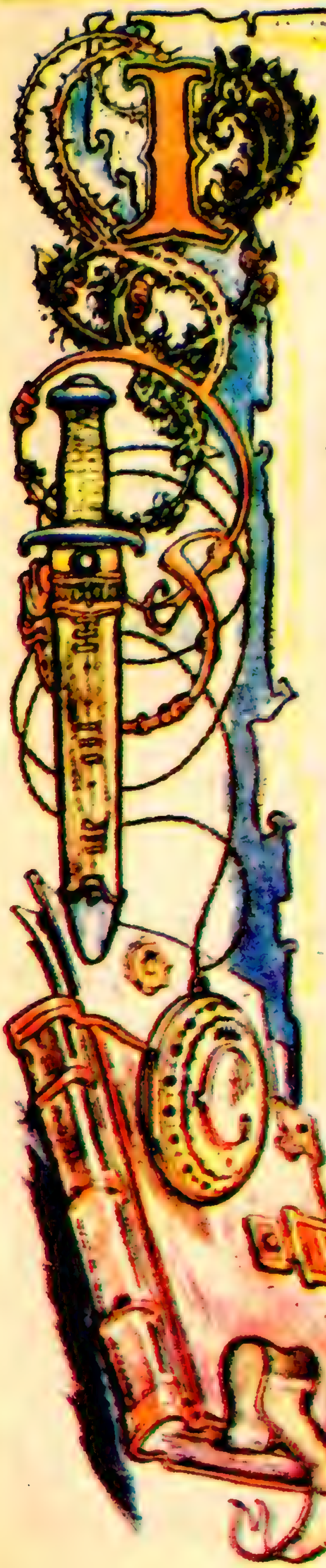

SÖMÜRGELER BAKANLIĞI, İNGİLTERE'NİN BATI AFRİKA KIYISINDAKİ BİR SÖMÜRGESİNDE OLUP BİTENLERİ ÖĞRENMESİ İÇİN JOHN CLAYTON "ÖBÜR ADIYLA" LORD GREYSTOKE'U GÖREVLENDİRMİŞTİ.

CLAYTON, BÖYLE BİR GÖREV VERİLDİĞİNDE SEVİNMİŞ, ÜZÜLMÜŞTÜ DE. NEDENİ, HENÜZ ÜÇ AYLIK EVLİ OLMASIYDI. GENÇ VE GÜZEL EŞİNİ AFRİKA'NIN TEHLİKELERİNE ATMAKTAN ÇEKİNİYORDU.

GÖREVİ KABUL ETMEYEBİLİRDİ FAKAT EŞİ KARŞI ÇIKTI. BİRLİKTE GİTMELERİNİ ÖNERDİ ÜSTELİK.

BÖYLECE 1888 YILININ SABAHINDA LORD GREYSTOKE İLE EŞİ ALİCE, DOVER'DEN BİNDİKLERİ BİR GEMİYLE AFRİKA'YA DOĞRU YOLLANDILAR.

GİDİŞ O GİDİŞTİ. SONRA NE OLDU, BAŞLARINA NE GELDİ?..

Tarzan 1

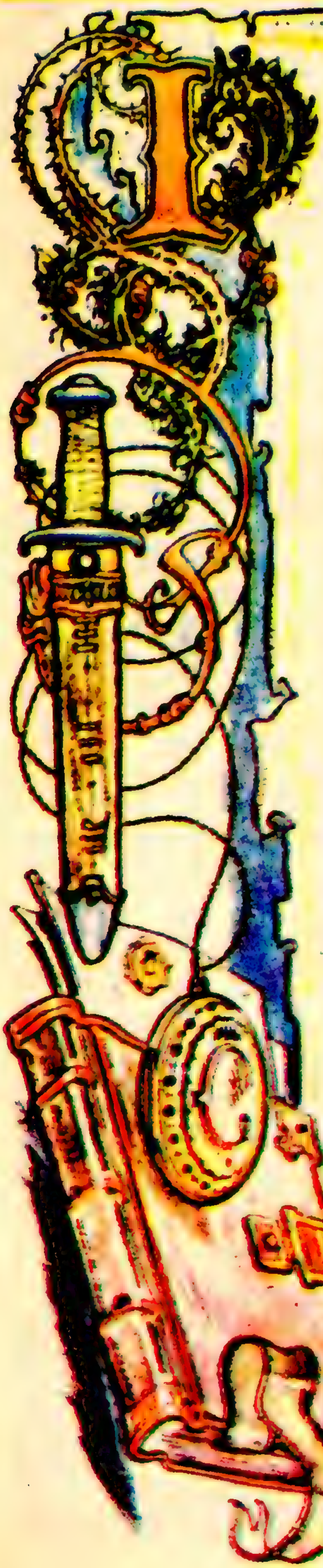

SÖMÜRGELER BAKANLIĞI, İNGİLTERE'NİN BATI AFRİKA KIYISINDAKİ BİR SÖMÜRGESİNDE OLUP BİTENLERİ ÖĞRENMESİ İÇİN JOHN CLAYTON "ÖBÜR ADIYLA" LORD GREYSTOKE'U GÖREVLENDİRMİŞTİ.

CLAYTON, BÖYLE BİR GÖREV VERİLDİĞİNDE SEVİNMİŞ, ÜZÜLMÜŞTÜ DE. NEDENİ, HENÜZ ÜÇ AYLIK EVLİ OLMASIYDI. GENÇ VE GÜZEL EŞİNİ AFRİKA'NIN TEHLİKELERİNE ATMAKTAN ÇEKİNİYORDU.

GÖREVİ KABUL ETMEYEBİLİRDİ FAKAT EŞİ KARŞI ÇIKTI. BİRLİKTE GİTMELERİNİ ÖNERDİ ÜSTELİK.

BÖYLECE 1888 YILININ SABAHINDA LORD GREYSTOKE İLE EŞİ ALİCE, DOVER'DEN BİNDİKLERİ BİR GEMİYLE AFRİKA'YA DOĞRU YOLLANDILAR.

GİDİŞ O GİDİŞTİ. SONRA NE OLDU, BAŞLARINA NE GELDİ?..

FULDA, OKYANUS GEMİLERİNDEN BİRİYDİ. TAYFALARI O DÖNEMİN ÖTEKİ GEMİCİLERİNDEN ELBET FARKLI DEĞİLDİ... NE KADAR İPTEN KAZIKTAN KURTULMUŞ VARSA GEMİDEYDİ. İLİŞKİLERDE KİN NEFRET VE ZORBALIK EGEMENDİ.

KAPTAN ANCAK SOPAYLA SÖZ ANLATIRDI... TAYFASINA KARŞI İKİ YÖNTEM KULLANIRDI...

BİRİNCİ YÖNTEM DİREĞE BAĞLAYIP SOPA ATMAK...İKİNCİSİ DE TABANCA ÇEKMEKTİ. ZATEN ADAMLARININ DA BAŞKA BİR ŞEYDEN ANLADIĞI YOKTU.

BU NEDENLE JOHN CLAYTON'LA GENÇ EŞİ, BU GEMİYLE FREETOWN'DAN UZAK-
LAŞMALARINDAN İKİ GÜN SONRA YALNIZCA UYDURULMUŞ HİKAYELERDE VAROLDUĞU-
NU SANDIKLARI İNANILMASI GÜÇ GÖRÜNTÜLERLE KARŞI KARŞIYA GELDİLER.

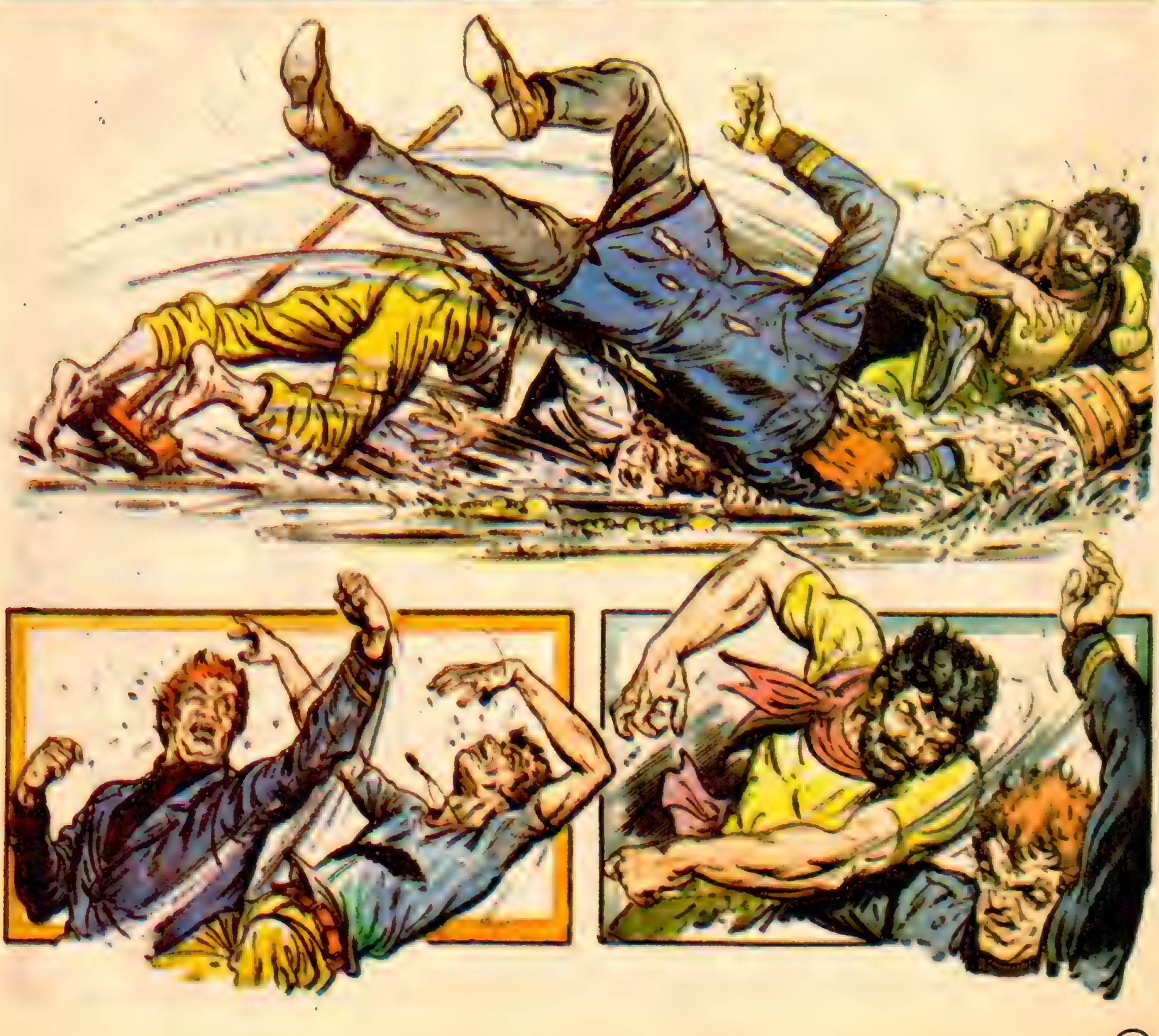

KAPTANIN YÜZÜ ÖNCE MOSMOR KIZARDI, SONRA KİREÇ GİBİ BEYAZLAŞTI. TAYFA İSYANA YELTENMİŞTİ. KAPTAN ÖNCELERİ DE BENZER DURUMLARLA KARŞILAŞMIŞTI VE BU OLAYLARI BASTIRMIŞTI. BİR ANDA TABANCASINI ÇEKTİ. ÖNÜNDEKİ ADALE YIĞININA ATEŞ ETTİ. FAKAT CLAYTON DA ÇABUK DAVRANIP KAPTANIN ELİNE VURUNCA KURŞUN SAPTI VE KARA MİCHAEL'İN AYAĞINA SAPLANDI.

ERTESİ SABAH, CLAYTON'UN KORKTUĞU BAŞINA GELMİŞTİ... KARA MICHAEL'İN ÖNDERLİK ETTİĞİ TAYFALAR BİR AVUÇ GEMİ SUBAYININ ÜSTÜNE YÜRÜYORDU. GÖRÜNTÜ KORKUNÇTU.

DİREKLER, DÜMEN, KAMARA ARKALARINA SIĞINARAK TAYFALAR, GEMİNİN KİN VE NEFRET SİMGESİ BEŞ ADAMINDAN AÇILAN ATEŞE KARŞILIK VERİYORLARDI.

KARA MİCHAEL'İN EMRİ ÜZERİNE KANA SUSAMIŞ ADAMLAR, ELLERİNDEKİ BALTALAR, KANCALAR VE KOL DEMİRLERİYLE GEMİ SUBAYLARINA SALDIRDILAR.

YILDIRIM GİBİ KAPTANA SALDIRAN TAYFANIN HEMEN BOĞAZINI KESMİŞLER VE BİR ANDA ÖTEKİ GEMİ SÜVARİSİNİ DE, YARALI YA DA ÖLÜ OLARAK, ALAŞAĞI ETMİŞLERDİ. SAYISI ONU BULAN KURŞUN VE EL DARBELERİYLE İŞLERİNİ ÇABUCAK GÖRMÜŞLERDİ...

BUNLAR OLUP BİTERKEN CLAYTON'LAR SESSİZCE BİR KENARA SİNMİŞLERDİ. TAYFADAN BİRİ ÇIĞLIK ÇIĞLIĞA "BALIKLARA YEM OLACAK İKİ KİŞİ DAHA VAR!" DİYE BAĞIRARAK KOŞTU...

ACIMASIZCA ÖLÜ YA DA YARALILARI DENİZE ATMA İŞLEMİ BAŞLAMIŞTI...

FAKAT KARA MİCHAEL
ELİNİ ÇABUK TUTTU SIRTINA
KURŞUNU YEMESİYLE
DEVRİLMESİ BİR
OLDU...

ÖBÜRLERİNE DE GÜRLEYEREK,
"BUNLAR BENİM DOSTLARIMDIR.
KİMSE DOKUNMAYA KALKMA-
SIN. SİMDİ KAPTAN BENİM...
ANLAŞILDI MI?" DİYE
BAĞIRDI.

GEMİ SUBAYLARININ ÖLDÜRÜLMESİ OLAYINDAN BEŞ GÜN SONRA KARA PARÇASI GÖRÜNDÜ. BURASI AYAK BASILACAK GİBİ BİR YERSE LORD VE LADY GRAYSTOKE'U BIRA-KACAKLARDI.

AKŞAM KARANLIĞI BASMADAN FUWALDA, LİMANA DEMİR ATTI. KIYILAR YARI TROPİKAL BİTKİLERLE ÖRTÜLÜYDÜ. DAHA ÖTEDEKİ KARA PARÇALARI İLKEL ÇAĞLARIN ORMANLARINI ANDIRIYORDU.

KARANLIK ÇÖKERKEN CLAYTON'LA EŞİ LADY ALİCE, GEMİNİN KENARINDA MANZARA SEYREDİYORLARDI...

...VE KENDİLERİNİ NASIL BİR GELECEĞİN BEKLEDİĞİNİ DÜŞÜNÜYORLARDI. ÖNLERİNDE UZANAN ORMANIN KARANLIK GÖLGELERİ ARASINDA VAHŞİ HAYVANLARIN SESLERİ YÜKSELİYORDU. BAZEN BİR ASLAN KÜKREYİŞİ BAZEN DE BİR PANTERİN TİZ SESİNİ DUYUYORLARDI.

GECE, KARA MICHAEL YANLARINA GİTTİ. ONLARA ERTESİ SABAH KARAYA ÇIKMAK ÜZERE HAZIR OLMALARINI SÖYLEDİ.

KARA MICHAEL'DAN KENDİLERİNİ UYGARLIK BELİRTİLERİ BULUNAN BAŞKA KIYILARA BIRAKMASINI RİCA ETTİLER. FAKAT MICHAEL'E RİCA SÖKMEDİĞİ GİBİ, PARA ÖNERİLERİ DE ONU İLGİLENDİRMEDİ.

GEMİDE SAĞ KALMANIZI İSTEYEN TEK KİŞİ BENİM. SİZ BENİM YAŞAMIMI KURTARMIŞTINIZ. KARŞILIĞINDA BEN DE SİZİNKİNİ KURTARIYORUM. ELİMDEN BAŞKA BİR ŞEY GELMEZ.

ERTESİ SABAH SANDIK VE BAVULLAR SANDALLARA İNDİRİLDİ. YANLARINA YİYECEK, ARAÇ-GEREÇ, KİBRİT VE SİLÂH DA ALDILAR.

KARA MICHAEL SANDALDA ONLARLA BİRLİKTEYDİ. FUWALDA'YA SU İKMALİ YAPAN SANDAL AYRILIRKEN KARA MICHAEL ONLARDAN AYRILDI...

CLAYTON VE EŞİ ONLARIN AYRILIŞINI BÜYÜK BİR MUTSUZLUK DUYGUSUNA KAPILARAK İZLEDİLER.

FUWALDA LİMANDAN AYRILIP GÖZDEN KAYBOLDUĞU ANDA LADY ALİCE KENDİNİ TUTAMADI VE HIÇKIRARAK AĞLADI. GEMİDEKİ AYAKLANMA SIRASINDA CESUR DAVRANMIŞTI. ŞİMDİ İSE BİRDEN BOŞALMIŞTI...

İLKEL ÇAĞLARDAN KALMA ORMANLARDA BİNLERCE, BELKİ DE YÜZBİNLERCE YIL ÖNCE ATLARIMIZIN KARŞILAŞTIĞI SORUNLARLA KARŞILAŞMAMIZ OLASILIĞI VAR.

BİZİM BÖYLE BİR YERLE KARŞILAŞMAMIZ ONLARIN ZAFERİNE TANIKLIK ETMEMİZ DEMEKTİR. ONLARIN TAŞ VE KEMİKTEN YAPTIKLARI SİLÂH VE ARAÇLARLA BAŞARDIKLARINI BİZ DAHA DA İYİSİNİ BAŞARIRIZ.

ÇALIŞMAK TEK KURTULUŞUMUZ OLABİLİR. EVET, JOHN, SEN VE BEN BUNA DAYANIKLILIK GÖSTEREBİLİRİZ AMA, BİRİ DAHA VAR ARAMIZDA... DİYEREK HIÇKIRIKLARINI TUTAMADI.

CLAYTON GECE YATABİLECEKLERİ VE VAHŞİ HAYVANLARA YEM OLMALARINI ÖNLEYECEK BİR BARINAK YAPMAYI ÖNE ALDI...

GÜN BOYUNCA ÇEVRELERİNDEKİ AĞAÇLAR ANLATILMAZ PARLAKLIKTA TÜYLERİ OLAN KUŞLARLA DOLUP TAŞTI. MAYMUNLAR ORMANA YENİ GELEN KONUKLARINI BÜYÜK BİR İLGİYLE İZLEDİLER.

ÖYLE SONLU OLMUŞTU. ŞİMDİ SIRA LADY ALİCE'NİN YENİ EVİNE TIRMANABİLECEĞİ MERDİVENE GELMİŞTİ.

KISA BİR SÜRE İÇİNDE, KENDİLERİNE BARINABİLECEKLERİ BİR EV YAPMALARI GEREKİYORDU. ERTESİ SABAH İŞE KOYULDULAR. ORMANDAN KESTİKLERİ KALIN AĞAÇLARI YONTARAK, BİRBİRLERİNE SARMAŞIKLARLA BAĞLADILAR. AKŞAMA DOĞRU İSE, EVİN KABA İNŞAATI TAMAMLANMAK ÜZEREYDİ. SONRA DA KURUTULMUŞ DOMUZ ETİ, BİSKÜVİ VE KAHVEDEN OLUŞAN AKŞAM YEMEĞİNİ YEDİLER..

GEMİDEN ÇEŞİTLİ MARANGOZLUK GEREÇLERİ DE ALMIŞLARDI. KAPI VE PENCERELERİ BU GEREÇLERLE YAPABİLİRLERDİ. GREYSTOKE HEMEN İŞE KOYULDU. VAHŞİ HAYVANLARIN SALDIRILARINA KARŞI KOYABİLECEK, SAĞLAM KAPILAR, PENCERELER YAPMASI GEREKİYORDU ...

GECE ÇOK SAKİN GEÇTİ. O KADAR YORGUNDULAR Kİ, HEMEN UYKUYA DALIVERMİŞLERDİ. ÇEVREDE DOLAŞIP, KÜKREYEN PUMALARA HİÇ ALDIRMADILAR...

BİR GÜN GREYSTOKE, ORMANDA AĞAÇ KESERKEN KORKUNÇ BİR GÜRÜLTÜ DUYDU. KAFASINI KALDIRIP AĞAÇLARA BAKINCA, MAYMUNLARIN ÇIĞLIKLAR ATARAK KAÇIŞTIĞINI GÖRDÜ! TEHLİKE İŞARETİYDİ BU...

KÜÇÜK EVLERİNİ ÇEVRELEYEN ORMANDA BİR ÇOK GARİP YARATIK VARDI. ONLAR İÇİN ÇOK DEĞİŞİK BİR YAŞAMDI BU...

ÇALILIKLARIN ARKASINDAN BİR ÇİFT ÖFKELİ PARILTILI GÖZ, ONLARA BAKIYORDU...

GREYSTOKE KORKMUŞTU. HEMEN KARISININ YANINA KOŞTU. ALİCE HEYECANDAN TIR TIR TİTRİYORDU. KOCASININ KULAĞINA EĞİLİP, "BİR İNSANA BENZİYOR GALİBA" DEDİ.

KARALTI GELDİĞİ GİBİ GERİYE DÖNDÜ. SIK OTLAR ARASINDAN ÇEVİK HAREKETLER YAPTIKTAN SONRA KAYBOLDU...

ARTIK HER İKİSİ DE TETİKTEYDİLER. DIŞARIDAN GELEBİLECEK HERHANGİ BİR TEHLİKEYE KARŞI, TÜFEKLERİYLE BİRLİKTE UYUYORLARDI... VAHŞİ BİR PUMA'NIN SALDIRISINA UĞRADILAR AMA, GÜÇLÜ HAYVAN AĞAÇA TIRMANMAYA ÇALIŞTIYSA DA, BAŞARAMADI.

UZUN GECELER, HERİKİSİNİN DE MORALİNİ BOZMUŞTU, ARTIK HER GÜRÜLTÜDE UYANIYOR, TÜFEKLERİNİ KARANLIĞA DOĞRULTUYORLARDI.

VE O GECE, BALTA GİRMEMİŞ ORMANLARDAKİ KÜÇÜK KULÜBENİN ÇEVRESİNDE PUSUDA BEKLER VE DE BİR ARSLAN KÜKRERKEN BİR ÇOCUK DÜNYAYA GELİR...

LADY GREYSTOKE ORANGUTANIN SALDI-
RISINDAN SONRA BİR TÜRLÜ KENDİNE GELEMEDİ. DOĞUMDAN SONRA BİLE EVDEN DIŞARI ADIMINI ATMIYOR, KENDİNİ HEP İNGİLTERE'DE SANIYORDU.

BU SAPLANTILARI DIŞINDA, OLAĞAN SAYILIRDI. KÜÇÜK OĞLUYLA OYALAN-MAK, KOCASIYLA BİRLİKTE OLMAK ONU ÇOK MUTLU EDİYORDU.

CLAYTON, KARISININ İYİLEŞECEĞİNDEN UMUDUNU KESMİŞTİ. DURUMA ÜZÜLÜ-YORDU. FAKAT, GERÇEK KARŞISINDA YAPACAĞI BİR ŞEY YOKTU ...

BÜYÜK BİR DİRENÇLE ZORLUK-LARA KARŞI KOYUYOR YUVASINI GÜZELLEŞTİRMEYE ÇALIŞI-YORDU

ERTESİ YIL BOYUNCA CLAYTON BİR KAÇ KEZ ORANGUTANLARIN SALDIRILARINA UĞRADI. EVİN ÇEVRESİNDEN BİR TÜRLÜ UZAKLAŞMIYORLARDI. CLAYTON HEP SİLÂH ZORUYLA KARŞI KOYABİLİYORDU ONLARA...

EVDEYKEN, CLAYTON, KARISINA YANLARINDA GETİRDİKLERİ KİTAPLARI OKUYORDU. BUNLAR ARASINDA ROMANLA ÇİZGİ-ROMANLAR VARDI. ÇİZGİ ROMANLARI DOĞACAK ÇOCUKLARI İÇİN GETİRMİŞLERDİ.

BU ARADA GÜNLÜK DE TUTUYORDU. GÜNLÜĞÜ FRANSIZCA YAZMAYI SEÇERDİ.

BU DEFTERE GARİP SERÜVENLERİNİN AYRINTILARINI GEÇİRİRDİ. ANILARINI SANDIKTA GİZLERDİ.

ÇOCUK, DOĞUMUNUN BİRİNCİ YILINI TAMAMLADIĞI AKŞAM, ALİCE YAŞAMA GÖZLERİNİ YUMDU.. CLAYTON ÖLÜM GERÇEĞİNİ KAVRAYINCAYA KADAR UZUN SAATLER GEÇTİ.

DURUMUNUN NE DENLİ ACI, VE HENÜZ ANA BAKIMINA MUHTAÇ KÜÇÜCÜK ÇOCUĞUN SORUMLULUĞUNU YÜKLENME. NİN NE DEMEK OLDUĞUNU TAM OLARAK HİÇ BİR ZAMAN KAVRAYAMADIĞI KESİNDİ...

ANI DEFTERİNE SON YAZDIKLARI, ALİCE'İN ÖLÜMÜNDEN SONRAKİ SABAHA RASTLIYOR. "KÜÇÜCÜK OĞLUM, SÜT DİYE AĞLIYOR. ALİCE, SÖYLE BANA, ŞİMDİ NE YAPMALIYIM?". BU SÖZLERİ YAZARKEN CLAYTON BİTKİN DURUMDA BAŞINI ELLERİ ARASINA ALMIŞTI. ÖZENLE YAPTIĞI YATAKTA SON NEFESİNİ ÇOKTAN VERMİŞ ALİCE'NİN BUZ GİBİ SOĞUMUŞ VÜCUDU YATIYORDU ŞİMDİ.

UZUN BİR SÜRE, ÖĞLENE DEK, ORMANIN SESSİZLİĞİNİ BOZAN ÇEVREDE SONRADAN ORANGUTAN YAVRULARI EVİN ÇEVRESİNDE DOLAŞMAYA BAŞLADILAR.

KERŞAK YAKLAŞIK 190 KİLO AĞIRLIĞINDA, DAR ALINLI, GÖZLERİ KAN ÇANAĞI GİBİ FAKAT KÜÇÜK, YAMYASSI BURUNLU BİR ORANGUTANDI. KULAKLARI KOCAMAN, AMA İNCECİKTİ. GÜCÜ VE YIRTICILIĞI 20 YIL ÖNCE ORANGUTANLAR TOPLULUĞU ONU REİS SEÇMİŞTİ.

GENÇ OLDUĞUNDAN GÜCÜNE VE ÜSTÜNLÜĞÜNE KARŞI KOYACAK YARATIK YOKTU ORMANLARDA...

İRİ CÜSSESİYLE ONA MEYDAN OKUYAN TEK YARATIK TANTOR ADLI FİLDİ.

KERŞAK'IN ÜSTÜNLÜK KURUP YÖNETTİĞİ ORANGUTAN TOPLULUĞU 6 YA DA 8 AİLEDEN OLUŞUYORDU. HER AİLENİN BAŞINDAKİ YAŞLI BİR ORANGUTANLA, EŞLERİ VE ÇOCUKLARI VARDI. SAYILARININ TOPLAMI 60-70'E ULAŞIYORDU.

KIRIK-BURUN ANLAMINA GELEN TUBLAT'IN EN GENÇ EŞİNİN ADI KALA İDİ. 9-10 YAŞLARINDA OLAN KALA'NIN İLK ÇOCUĞU OLMUŞTU.

HENÜZ GENÇ OLMASINA RAĞMEN GÜÇLÜ VE İRİYDİ. ÖTEKİLERDEN DAHA ZEKİ OLDUĞUNU GÖSTEREN GENİŞ BİR ALNA SAHİPTİ. BU NEDENLA SEVGİ VE KAYGI YETENEĞİ GELİŞMİŞTİ.

KERŞAK, ÇILGINLIK NÖBETİ GEÇİRİR GİBİ SALDIRIRDI. ONUN KIZGINLIĞINDAN KORKUP KAÇAN ZAYIF YAPILI ORANGUTANLAR, GİZLENECEK YER ARARLARDI. KERŞAK'IN PENÇESİNE DÜŞMEKTENSE, AĞIRLIKLARIYLA KIRILAN İNCECİK DALLARDAN DÜŞÜP ÖLMEYE RAZI OLURLARDI...

...DENETİM ALTINA ALAMADIĞI KIZGINLIĞI SIRASINDA BİR GÜN KÖPÜKLER SAÇILAN AĞZINDAKİ ÇENE KEMİKLERİNİN ORTASINDA BİR DARBE HİSSETTİ...

SONRA, KALA'NIN YOLUNU GÖZLEMEYE KOYULDU. ÇOCUĞU İÇİN YİYECEK ARAMAYA ÇIKAN, KERŞAK'IN ÇIĞLIKLARINI DUYUNCA KORKUDAN KOŞMAYA BAŞLADI.

FAKAT KERŞAK BİR SIÇRAYIŞTA YANINA VARMIŞTI. EĞER KALA CAN HAVLİYLE BİR AĞAÇTAN ÖBÜRÜNE VARGÜCÜYLE SIÇRAMASAYDI, KERŞAK'IN KALÇASINDAN YAKALAMASINA RAMAK KALMIŞTI...

KALA PAÇAYI KURTARMIŞTI AMA BOYNUNA SARILAN YAVRU HAVADAYKEN ELİNDEN KAYIP GİTMİŞTİ. DÜŞEN YAVRU ON METRE KADAR AŞAĞIDA YERE ÇAKILDI.

KALA, ÇIĞLIK ATARAK YAVRUNUN YANI-BAŞINDA BİTTİ. KERŞAK'I UNUTMUŞTU. KUCAĞINA ALDIĞINDA YAVRUNUN ÖLDÜĞÜNÜ ANLAYINCA AÇI İNİLTİLER ÇIKARDI. KERŞAK YERE MIHLANMIŞ GİBİ HAREKETSİZDİ. ÇILGINLIK NÖBETİ GEÇMİŞ, ARTIK DURGUNLAŞMIŞTI.

TOPLULUKTAKİLER, KERŞAK'IN KIZGINLIĞININ GEÇTİĞİNİ GÖRÜNCE AĞAÇLARDAN İNDİLER. ONUN YÜZÜNDEN BIRAKMAK ZORUNDA KALDIKLARI İŞLERİNE YENİDEN BAŞLADILAR. SONRA KERŞAK HEPSİNİ YANINA ÇAĞIRDI VE KENDİNİ İZLEMELERİ İÇİN EMİR VERDİ.

KERŞAK'I İZLEYENLER ARASINDA BULUNAN KALA, YOL BOYUNCA ÖLÜ YAVRUSUNU KUCAĞINDA TAŞIDI. ÖĞLEDEN SONRA KERŞAK'IN HEDEFİ OLAN EVE VARDILAR. KERŞAK O SİHİRLİ İNİN SIRRINI ÇÖZMEĞİ AMAÇLIYORDU. GÜRÜLTÜ ÇIKARAN VE ÖLÜM SAÇAN DEĞNEĞE BENZEYEN GARİP ALETİ DE...

...BEYAZ MAYMUNUN ELİNDEN ALMAK NİYETİNDEYDİ. EVİN İÇİNDE SES SOLUK YOKTU...YAKLAŞTILAR, KAPININ AÇIK OLDUĞUNU GÖRDÜLER.

KERŞAK'I İZLEYEN İKİ ERKEKLE KUCAĞINDA ÖLÜ BEBEĞİNİ SIMSIKI TUTMUŞ KALA VARDI...

KERŞAK GÜRÜLTÜ ÇIKARMADAN KAPIDAN İÇERİ BİR GÖZATTI.

İNDE BİR MASANIN ÜSTÜNDE UZANAN GARİP BİR BEYAZ MAYMUN GÖRDÜ. BAŞI, KOLLARI ARASINA GİZLEN-MİŞTİ. YATAKTA, ÜSTÜ ÖRTÜ-LÜ BİR VÜCUT UZANIYORDU. BEŞİKTEKİ ÇOCUKTAN DA BİR VİYAKLAMA GELİYORDU. SES ÇIKARMADAN İÇERİ DALDILAR... CLAYTON GÖZLERİNİ AÇ-TI VE DONAKALDI.

KERŞAH SALDIRDI.
LORD GREYSTOKE'DAN GERİYE KALAN ET YIĞININI FIRLATTIĞI GİBİ BEŞİĞE YÖNELDİ...

FAKAT KALA KERŞAK'TAN ÖNCE BEŞİĞE VARMIŞTI. BEŞİKTEKİ ÇOCUĞU KUCAĞINA ALIP ÖLÜ YAVRUYU BEŞİĞE BIRAKARAK EVİN KAPISINDAKİ SÜRGÜYÜ ÇEKTİ VE KAÇTI.

GÖĞSÜNE SIMSIKI BASTIRARAK AĞAÇ TEPESİNE ÇIKAN KALA İLE ÇOCUK ARASINDA İÇGÜDÜLERİN DE YARDIMIYLA BİR YAKINLIK KURULDU. BU YAKINLIĞIN KURULMAŞINDA ÇOCUĞUN AÇ OLUŞUNUN DA ETKİSİ OLDU. BÖYLECE BİR İNGİLİZ LORD'UYLA, LADY'SİNİN ÇOCUĞU, KALA'NIN GÖĞSÜNDEKİ SÜTLE BESLENMEYE BAŞLADI.

KÜÇÜK VE TÜYSÜZ YAVRUSUNA DİKKAT VE SEVGİYLE BAKIYORDU. FAKAT GİZLİDEN GİZLİYE DİĞER YAVRULAR GİBİ ÇABUK BÜYÜMEDİĞİNİ MERAK EDİYORDU. YÜRÜMEYİ ANCAK BİR YILDA ÖĞRENEBİLMİŞTİ. KALA, ÖBÜR DİŞİLERLE ACAİP OĞLUNU KONUŞUYORDU.

DİĞER DİŞİLER BİR İNSAN YAVRUSUNUN GELİŞEBİLMESİ İÇİN UZUN ZAMANA İHTİYAÇ OLDUĞUNU ANLAMIYORLARDI. ÇÜNKÜ YAVRULARI İKİ ÜÇ AY İÇİNDE SERPİLİP YİYECEKLERİNİ KENDİLERİ BULABİLİYOR, ATLAYIP, ZIPLIYORLARDI.

GELİŞİMİNİN UZAMASI EN ÇOK TUBLAT'IN CANINI SIKMIŞTI. KALA HAZİNESİNE KESKİN GÖZLERLE BEKÇİLİK YAPIYORDU. TUBLAT "BU HİÇBİR ZAMAN BÜYÜK BİR MAYMUN OLAMAYACAK" DİYORDU KIZGIN KIZGIN. "ÖMRÜNÜN SONUNA DEK BUNUN BAKIMIYLA HEP SEN Mİ İLGİLENECEKSİN" DİYORDU. KALA, "BAKMAM GEREKİRSE, ÖMRÜMÜN SONUNA KADAR TARZAN'A BAKARİM" DİYE DİRETİYORDU.

KALA ÇOCUĞA TARZAN ADINI VERMİŞTİ. TARZAN MAYMUN DİLİNDE BEYAZ DERİ ANLAMIYDI...

TARZAN BÜYÜDÜKÇE GELİŞMEYE BAŞLADI - ON YAŞINDAYKEN AĞAÇLARA GAYET GÜZEL TIRMANABİLİYORDU.

KIZ VE ERKEK KARDEŞLERİNİ BİRÇOK KONUDA GERİDE BIRAKIYORDU.

KISA ZAMANDA KABİLENİN EN AKILLISI OLDUĞU ANLAŞILDI. KUVVET VE BÜYÜME AÇISINDAN DAHA İLERİ OLDUKLARI HALDE, ÖTEKİ MAYMUNLAR TARZAN'IN ZEKÂSINA HAYRANDILAR.

TARZAN ANNESİNİN ÖĞRETTİĞİ GİBİ DALDAN DALA SIÇRAMAYA ALIŞMIŞTI. ALTI YA DA SEKİZ METRE ÖTEDEKİ BİR AĞACA ATLAMAK ONA HİÇ DE ZOR GELMİYORDU. YILDIRIM HIZIYLA YİRMİ METRE AŞAĞIDAKİ BAŞKA BİR DALA ATLAYABİLİYORDU...

ON YAŞINDAYKEN ÖTEKİ MAYMUNLARLA ARASINDAKİ FARKI İLK KEZ GÖRDÜ. GÜNEŞ ALTINDA YANMIŞ İNCE VÜCUDUNDAN UTANDI, ÇÜNKÜ BİR YILAN GİBİ TÜYSÜZDÜ.

TEPEDEN TIRNAĞA BALÇIK SÜRÜNEREK BU AYIBI ÖRTMEK İSTEDİ. ANCAK BALÇIK KURUYUNCA DÖKÜLÜYORDU. VE ONA RAHATSIZLIK VERİYORDU. BU GÜZELLEŞME ÇABALARINDAN VAZGEÇMEK ZORUNDA KALDI.

GEZİLERİNDEN BİRİNDE KÜÇÜK BİR GÖLE RASTLADI. ORADA TARZAN İLK KEZ YÜZÜNÜ GÖRDÜ.

ÇOK SICAK BİR GÜNDÜ, ARKADAŞI İLE GÖLÜN KIYISINA GİTMİŞLERDİ. SU İÇMEK İSTEDİLER. SUYA DOĞRU EĞİLDİKLERİNDE SUYUN ÜSTÜNDE YÜZLERİ YANSIDI. TARZAN DEHŞET İÇİNDE KALDI. TÜYSÜZ OLUŞU ONA ZATEN YETİYORDU. AMA ŞİMDİ GÖRDÜĞÜ NEYDİ? BÜYÜK, YUVARLAK BURUN DELİKLERİ YERİNE YÜZÜNÜN TAM ORTASINDA BİR ÇIKINTI, ŞİŞKİN BİR AĞIZ YERİNE İNCE DUDAKLAR GÖRDÜ.

KAFATASI YUVARLAK OLACAĞINA KÖŞELİYDİ VE ALNI YÜKSEKTİ. BU KADAR ÇİRKİN BİR YÜZLÜ OLDUĞU İÇİN UTANDI. AĞIZ YERİNDEKİ BU İNCE AÇIKLIK, KÜÇÜCÜK BEYAZ DİŞLER. KARDEŞLERİ BÜYÜK DUDAKLARI VE KOCAMAN DİŞLERİYLE NE KADAR MUTLU OLMALIYDILAR. YANINDAKİ MAYMUNA BAKTI. BÖYLE GÜZEL OLMAK NE MÜTHİŞ BİR ŞEY DİYE DÜŞÜNDÜ KÜÇÜK TARZAN...

TARZAN YÜZÜNÜ İNCELEMEYE ÖYLESİNE DALMIŞTI Kİ, ARKASINDAKİ OTLARIN ARALANDIĞINI DUYMADI. ARKADAŞI DA O SIRADA SU İÇMEKTEYDİ, O DA BÜYÜK SARI BİR GÖLGENİN YAKLAŞTIĞINI HİSSETMEDİ.

OTUZ METRE KADAR ARKALARINDAN DİŞİ ASLAN SABOR SESSİZCE YAKLAŞTI. ARALARINDA ON METRE KALMIŞTI. SABOR GÜÇLÜ KASLARIYLA GERİLİP ATLAMAYA HAZIRLANDI, KUYRUĞU SABIRSIZLIKLA HAVAYI KIRBAÇLIYORDU ADETA...

BİR AN TAŞLAŞMIŞ GİBİ OLDUĞU YERDE KALDI. PENÇELERİNİ VÜCUDUNUN ALTINA ÇEKERKEN PARLAK DERİSİNİN ALTINDA KASLARININ GERİLDİĞİ GÖRÜLÜYORDU.

SONRA MÜTHİŞ KÜKREMEYLE İKİSİNİN ÜSTÜNE ATILDI... SABOR AKILLI BİR HAYVANDI. KÜKREMESİ BİR İHTAR DEĞİLDİ, TAM TERSİNE, KURBANINI HAREKETSİZ KILMAK, KORKUDAN DONDURMAK İSTİYORDU.

SABOR'UN BU DÜŞÜNCESİ MAYMUNLARA GÖREYDİ. KÜÇÜK MAYMUN BİR SANİYE TİTREYEREK OLDUĞU YERDE KALDI. BU DA ONUN ÖLÜM ANI OLDU...

TARZAN, İNSANOĞLU, BAŞKA TÜRLÜ DAVRANDI. ORMANIN TEHLİKELERİ ARASINDA GEÇEN HAYATI BOYUNCA KENDİNE GÜVENİ YİTİRMEMEYİ ÖĞRENMİŞTİ. ÖTEKİ MAYMUNLARDAN DAHA AKILLI OLUŞU ONU ÇABUK HAREKETE GEÇİRDİ. ÖNÜNDE KÜÇÜK GÖLÜN DERİN SULARI VARDI; ARKASINDA DA ÖLÜM ONU BEKLİYORDU. TARZAN TEHLİKELERİN KÜÇÜĞÜNÜ SEÇTİ, KENDİNİ SUYA ATTI...

TARZAN YÜZME BİLMİYORDU. FAKAT FARKINDA OLMADAN DİĞER HAYVANLARIN YÜRÜMEK İÇİN YAPTIKLARI HAREKETLERİ YAPARAK BAŞINI SU ÜSTÜNE ÇIKARMAYI BECERDİ.

BU HAREKETLERİ YAPARAK SU YÜZÜNDE DURABİLDİĞİNİ HEMEN ANLADI. HATTA ÖNE DOĞRU BİLE YOL ALABİLİYORDU.

YÜZMEYE BAŞLADI. BU SIRADA ASLAN, TARZAN'DAN GÖZLERİNİ AYIRMIYORDU. KABİLESİNİN HABERLEŞME ÇIĞLIĞINI ATTI.

BAĞIRMASINA HEMEN KARŞILIK VERİLDİ. KIRK ELLİ GORİL DALLARIN ARASINDAN YILDIRIM HIZIYLA ÇIKTILAR...

EN BAŞTA KALA GELİYORDU. GORİL SÜRÜSÜNÜ GÖRÜNCE SABOR, NEFRET DOLU BİR KÜKREMEYLE ORMANIN İÇİNE DALDI. TARZAN KIYIYA YÜZDÜ, ÇABUCAK TOPRAĞA ÇIKTI.

SU ONU DİNLENDİRMİŞTİ. BUNDAN SONRA GÖLE, DERE YE YA DA DENİZE GİRMEK İÇİN HİÇ BİR FIRSATI KAÇIRMADI...

TARZAN'IN KABİLESİ KIYIYA PARALEL YİRMİ BEŞ MİL BOYUNDA VE OTUZ BEŞ MİL KADAR İÇERDE BİR ALANDA YAŞIYORDU. ÇOĞUNLUKLA BİR YERDEN ÖTEKİNE GÖÇ EDERLERDİ. AMA AYLARCA AYNI YERDE OTURURLARDI. AĞAÇTAN AĞACA UÇARAK BÜTÜN BÖLGEYİ BİRKAÇ GÜN İÇİNDE GEZEBİLİYORLARDI. GECELERİ KARANLIĞIN BASTIĞI YERDE UYUYORLARDI. TOPRAĞIN ÜZERİNE YATIYORLAR, ÜSTLERİNE BÜYÜK YAPRAKLAR ÖRTÜYORLARDI.

GECELERİ SERİN OLUNCA DA, ÜÇLÜ DÖRDÜ ISINMAK İÇİN BİRBİRLERİNE SOKULUYORLARDI. TARZAN BÜTÜN BU YILLAR BOYUNCA KALA'NIN KOLLARI ARASINDA UYUDU... DİŞİ ORANGUTAN BU BAŞKA SOYDAN GELEN ÇOCUĞU HİÇ KUŞKUSUZ SEVİYORDU...

TARZAN DA BU BÜYÜK TÜYLÜ HAYVANA, SANKİ KENDİ ANNESİYMİŞ GİBİ ISINMIŞTI. KALA TARZAN'A ANNELİK YAPIYORDU... AMA, ÖTE YANDAN ONU DÖVERDİ BİLE. FAKAT HAİNLİĞİ YOKTU. ÇOK DÖVMEZDİ. SEVGİ GÖSTERİRDİ ÇOĞUNLUKLA. KALA, HERŞEYDEN ÖNCE ÇOCUĞUNU YİTİRMİŞ BİR ANNEYDİ. ZAMANLA ACISI DİNMİŞ VE TARZAN'I ÇOCUĞUNUN YERİNE KOYMUŞTU ARTIK.

KALA'NIN KOCASI TUBLAT HÂLÂ TARZAN'DAN NEFRET EDİYORDU. BİR KAÇ KERE ONU ÖLDÜRMEYE BİLE KALKIŞMIŞTI.

TARZAN DA ONA KARŞI AYNI ŞEYLERİ DUYUYORDU. BABASINA BİR OYUN OYNAMAKTAN, ONA DİL ÇIKARMAKTAN YA DA ANNESİNİN KOLLARINDA KENDİNİ GÜVENLİKTE HİSSETTİĞİ ZAMANLAR ONA KÜFÜR ETMEKTEN KENDİNİ ALAMIYORDU.

TARZAN ÇOK AKILLIYDI. TUBLAT BU DURUMDAN HİÇ HOŞLANMIYORDU. TARZAN KÜÇÜK YAŞTA, OTLARDAN VE SAZLARDAN İP YAPMASINI ÖĞRENMİŞTİ. TUBLAT İSE BU İPLERDEN NEFRET EDİYORDU. ÇÜNKÜ TARZAN'IN HAZIRLADIĞI İPTEN TUZAKLARA TAKILIP YUVARLANIYORDU...

TARZANIN SON BULUŞU KEMENT, ONU DAHA ÇOK SİNİRLENDİRDİ.

TUBLAT'IN GECELERİ KABUS İÇİNDE GEÇİYORDU, İLMİĞİN BOYNUNA NE ZAMAN GEÇECEĞİNİ BİLEMİYORDU.

KALA, TARZAN'I CEZALANDIRIYOR, TUBLAT ÖC ALACAĞINA YEMİN EDİYOR, İHTİYAR KERSAK'TA ONU TEHDİT EDİYORDU. AMA BÜTÜN BUNLAR BOŞUNAYDI. TARZAN, İNCE AMA SAĞLAM İLMİĞİ TUBLAT'IN BOYNUNA HİÇ DE UMMADIĞI BİR ANDA GEÇİRİYORDU.

TARZAN DÜŞÜNÜYORDU: TUBLAT'I BU İLMİKLE YAKALAYABİLDİĞİNE GÖRE, DİŞİ ASLAN SABOR'U DA YAKALAYAMAZ MIYDI?.. BİR DAHA HİÇ AKLINDAN ÇIKMAYACAK OLAN BU FİKİR, BÖYLECE DOĞDU. AMA GERÇEKLEŞMESİ İÇİN YILLARIN GEÇMESİ GEREKTİ...

KABİLE GEZİLERİ SIRASINDA BİR KAÇ KERE KÖRFEZDEKİ KÜÇÜK VE KİLİTLİ KULÜBEYE GELDİ...

TARZAN İÇİN BURASI HİÇ TÜKENMEYEN BİR GİZ VE SEVİNÇ KAYNAĞIYDI. KAPALI PENCERELERİN DELİKLERİNDEN İÇERİSİNİ SEYREDİYORDU. BAZEN EVİN DAMINA TIRMANIYOR, ORDAN BACA DELİĞİNDEN AŞAĞIYA BAKIYORDU.

TARZAN KULÜBEDE OLABİLECEK ŞEYLERİ DÜŞÜNÜYORDU : BİLİNMEZ HAYVANLAR, HORTLAKLAR, GÜZEL YİYECEKLER. İÇERİYE GİRMEK İÇİN SONUÇSUZ ÇABALARI ONU DAHA FAZLA HIZLANDIRIYORDU.

BİR ZAMAN SONRA YİNE KULLİBEYİ ZİYARETE GELDİĞİNDE KAPININ DUVARLARDAN AYRI OLDUĞUNU KEŞFETTİ... O ZAMAN KAPININ İÇERİ GİRMEK İÇİN BİR YOL OLABİLECEĞİNİ AKIL ETTİ...

EN SONUNDA KİLİDİN BAZI YERLERİNE DOKUNUNCA KAPI, ŞAŞKIN GÖZLERİ ÖNÜNDE GACIRDAYARAK AÇILDI, BİRKAÇ DAKİKA SESSİZCE İÇERİSİNİ SEYRETTİ...

ODANIN ORTASINDA BİR İSKELET VARDI. YATAKTA ONA BENZER, AMA DAHA UFAK BİR İSKELET YATIYORDU. BEŞİĞİN İÇİNDE MİNİCİK ÜÇÜNCÜ İSKELET VARDI.

MOBİLYALAR VE ÖBÜR EŞYALAR ONUN DİKKATİNİ KEMİKLERDEN DAHA ÇOK ÇEKTİ. HERŞEYİ DİKKATLE İNCELEDİ...

BUNLARIN ARASINDAN BİR BIÇAKLA HEMEN ELİNİ KESTİ...

TARZAN, BU YENİ OYUNCAĞI İLE MASADAN UZUN TAHTALAR KESEBİLECEĞİNİ DÜŞÜNDÜ.

RAFLARDAN BİRİNDE, İÇİNDE ÇOK GÜZEL RESİMLER OLAN BİR ÇOCUK KİTABI BULDU...

KİTABIN HEMEN BAŞ TARAFLARINDA BÜYÜK **B** HARFİNİN ALTINDA KENDİSİNE ÇOK BENZEYEN BİR RESİM GÖRDÜ... **M** HARFİNİN YANINDA MAYMUN RESİMLERİ VARDI. BÜTÜN KİTABI SAYFA SAYFA İLGİYLE İNCELEDİ...

ON YILLIK HAYATINDA HİÇBİR ŞEYDEN BU KADAR ZEVK ALMAMIŞTI... KİTABA O KADAR DALMIŞTI Kİ HAVANIN KARARDIĞINI FARKETMEDİ BİLE

TARZAN KİTABI HEMEN DOLABA KOYDU VE KULÜBEDEN ÇIKTI. KAPIYI İYİCE KAPATTI, ÇÜNKÜ HAZİNELERİNİ BAŞKA BİRİNİN BULMASINI İSTEMİYORDU.

KLMNS ABCDST

AMA GİTMEDEN ÖNCE YERE ATTIĞI BIÇAĞI BULDU, ARKADAŞLARINA GÖSTERMEK İÇİN YANINA ALDI.

BUGÜN TARZAN İÇİN YAŞAMININ EN ÖNEMLİ VE HEYECANLI GÜNLERİNDEN BİRİYDİ.

BÜTÜN GÜN İNCELEDİĞİ KİTAPLARDA HAYATINDA HİÇ GÖRMEDİĞİ ŞEYLERLE KARŞILAŞMIŞTI. BİR ÇOĞUNDAN HEMEN HEMEN HİÇ BİR ŞEY ANLAMAMIŞTI.

İLK KEZ GÖRDÜĞÜ KAYIK, TREN, İNEK VE AT GİBİ RESİMLERDEN BİR ANLAM ÇIKARAMAMIŞTI...

EN ÇOK RESİMLERİN YANINDAKİ VE ÜSTÜNDEKİ HARFLERİ MERAK EDİYORDU. ÇOĞUNUN BACAKLARI VARDI, AMA GÖZÜ VE AĞZI OLAN BİR TANE BİLE BULAMAMIŞTI. BÜTÜN YAŞAMINI, UYGARLIKTAN ÇOK UZAKLARDA, ORMANDA GEÇİREN TARZAN, İLK KEZ **ABECE** KİTABI İLE KARŞILAŞTIĞINI NEREDEN BİLSİN?

TARZAN KARANLIĞIN İÇİNDE TAM YOLA KOYULMUŞTU Kİ, KARŞISINDA BÜYÜK BİR KARALTININ BELİRDİĞİNİ GÖRDÜ. KARALTININ BÜYÜK ORANGUTAN BOLGANİ OLDUĞUNU SEZDİ.

TARZAN DÖVÜŞMEK ZORUNDA OLDUĞUNU ANLADI. BU HAYVANLAR, KABİLESİNİN EN BÜYÜK DÜŞMANIYDI. ANCAK TARZAN'IN BU KOCAMAN RAKİBİNE KARŞI ÇOK AZ ŞANSI VARDI...

ORMANDAKİ YAŞAMI, TARZAN İÇİN BİR OKUL OLMUŞTU. KORKU DİYE BİR ŞEY BİLMİYORDU. TARZAN SALDIRIYA GEÇTİ...

BİR ELİYLE DE BABASININ KULÜBESİNDE BULDUĞU BIÇAĞI TUTUYORDU. RAKİBİ ÜZERİNE SALDIRINCA BIÇAĞI ÇEVİRDİ VE ORANGUTANIN GÖĞSÜNE BİR KAÇ KEZ SAPLADI... BOLGANİ KORKUDAN VE ACIDAN ÇIĞLIK ATTI VE TARZANI YAKALAYIP, TIRNAKLARIYLA SIRTINI PARALADI.

TARZAN SON BİR KUVVETLE BIÇAĞINI ORANGUTANIN KOCA GÖVDESİNE SOKTU...

BOLGANİ KORKUNÇ BİR TİTREMEDEN SONRA YIKILDI, ÖLMÜŞTÜ. TARZAN DA BİTKİN, ORANGUTANIN ÖLÜSÜNÜN ÜSTÜNE DÜŞTÜ...

ORMANIN BİR KAÇ MİL DERİNLİKLERİNDEKİ KABİLE, ORANGUTANIN ÇIĞLIKLARINI DUYMUŞTU. KERŞAK, KABİLEYİ BİR ARAYA TOPLAYIP SAYIM YAPTIĞINDA, TARZAN'IN EKSİK OLDUĞU ANLAŞILDI. KALA ÇIĞLIKLARIN GELDİĞİ YÖNE DOĞRU ATILDI.

KALA DEV GÖVDESİYLE DALDAN DALA UÇUYORDU. BİRDEN BAĞIRMALAR KESİLDİ. ORMANI ÖLÜM SESSİZLİĞİ KAPLADI. KALA, KÜÇÜK TARZAN'IN KOCA ORANGUTANI ÖLDÜREMEYECEĞİNİ BİLİYORDU. YAVAŞ YAVAŞ VE DİKKATLE SAVAŞ ALANINA YAKLAŞTI. BİR KAÇ SANİYE SONRA İKİSİNİ DE GÖRDÜ...

AY IŞIĞINDA AĞAÇLARIN ALTINDA YERDE YATIYORLARDI. BOLGANI ÖLÜYDÜ, TARZAN HAFİFÇE NEFES ALIYORDU. KALA ÜZGÜN BİR ÇIĞLIKLA TARZAN'IN YANINA İNDİ...

KALA, TARZAN'IN KANLI VÜCUDUNU GÖĞSÜNE BASTIRDI. ONU KABİLESİNİN KALDIĞI YERE BÜYÜK BİR DİKKATLE GÖTÜRDÜ. GÜNLERCE, GECELERCE YANIBAŞINDA NÖBET TUTTU. TARZAN'IN ÜÇ KABURGA KEMİĞİ KIRILMIŞMIŞTI.

KALA, İLÂÇ DİYE BİR ŞEY BİLMİYORDU. YARALARI SADECE YALIYORDU. YARALAR DA ANCAK DOĞANIN İYİLEŞTİRİCİ GÜÇLERİNİN ÇALIŞABİLECEĞİ KADAR TEMİZLENİYORDU. KALA BÜYÜK BİR SABIRLA TARZAN'A BAKTI, ONU BESLEDİ, İÇECEK GETİRDİ, YARALARINI İYİLEŞTİRDİ...

BİRİNCİ BÖLÜMÜN SONU... TARZAN'I BEKLEYEN SERÜVENLER ACABA NE İDİ..GELECEK SAYIYI BEKLEYİNİZ.

PLINY'NİN ESRARI

Duman yükselmeye başladıktan sonra, Mark'ın ilk işi, kırık bacağı için bir şeyler yapmak olacaktı elbette. Tek çizmeyi ayağından çıkaracak, ağaçtan iki kabuk kesecek, bilekten dize kadar olan kısmın iki yanına koyarak kırığı yerleştirmeye çalışacak, çizmenin bağıyla sıkıca bağlayacaktır.

ANATOLE Blanchette'in Kuzey Kanada'daki köyünden Kurt Gölü'ne kadar olan kırk millik yolu yürümesi tam iki gün sürmüştü. Kurt Gölü ormanın derinliklerindeydi. Anatole gerçi on dört yaşındaydı ama, babası gibi sağlamdı. Ayrıca, yine babası gibi ormanı tanır, yolunu bulmasını bilirdi. Çamlarla, dişbudaklarla dolu bu sessiz ormanda, kendi evinde gibi rahat ediyordu. Şu anda Anatole, babası Mark'ı aramaktaydı. Eğer Mark bu taraflara gelmişse, Anatole onu mutlaka bulurdu.

Üç haftadan bu yana, esrarengiz biçimde kaybolmuştu Mark. Dağ adamları onu daha doğuda, Soğuk Nehir'in oralarda arıyorlardı. Bir haftada dönerim diyerek evden ayrılan Mark, o taraflarda av izleyeceğini, gelecek yılın kürk tuzakları için plan hazırlayacağını söylemişti. Ama Anatole, babasının fikrini değiştirmiş olabileceğini, kuzeye yöneleceğini hesaplıyordu. Dengini sırtına vurmuş, hafif tüfeğini eline almış, tek başına Kurt Gölü'ne doğru yola koyulmuştu.

Ufak tefek, ince kemikli bir çocuktu. Bu yanı da babasına benziyordu. Ayağında incecik kızılderili mokasenleri vardı. Yumuşaktı. Adımları bu nedenle çabuk ve sessiz oluyordu. Keskin gözleri her adımda babasının ayak izlerini aramaktaydı. Görse hemen tanırdı. Çünkü, yazları herkes mokasen giyerken, Mark bu yolculuğa dize kadar sığır derisi av çizmeleriyle çıkmıştı.

İkinci gün öğleden sonra Anatole orman içindeki bir meydancıkta bir kulübe gördü. Çevresinde, uzaktan mavimsi görünen çam ağaçları vardı. Alçacık ve kaba yapılıydı. Duvarları kütüktendi. Bir tek de küçücük penceresi vardı. Bacasından çıkan duman yine de orayı Anatole'e bir sıcak yuva gibi davetkâr göstermekteydi. Sevinçle oraya doğru yürüdü.

Kapı açıldığında karşısında Bay Pliny duruyordu. Kısa boylu, her zaman öne eğik duran bir adamdı Bay Pliny. Bol etli suratından o parlak, aç gözlü gözleri çevresine bakıp dururdu. Anatole onu daha önce bir, iki kere kasabada alışveriş ederken görmüştü. Bu bölgelerde herkes onun cimriliğini bilirdi. Hatta bazıları "Cimri Pliny" diye isim bile takmışlardı. Dağ adamlarının başı olan Hart bir keresinde ondan söz ederken, "Anasının cenazesi için bile bilet satar o", demişti.

Anatole, sobanın üzerinde çay haşlanmakta olduğunu kokusundan anladı. Ama kapıda duran adam onu ne içeri girmeye, ne de çaya davet etti. Yüzüne dik dik bakarak, "Ne istiyorsun, çocuk?" diye sordu yalnızca.

"Adım Anatole Blanchette. Buralarda babamı gördünüz mü?"

Pliny'yi tıraş olmamış çenesini uvaladı. Güldü, ama... hoş değildi gülüşü. O sırada Anatole'un gözüne babasının çizmeleri ilişti. Çizmeler Pliny'nin ayağındaydı. Çocuk bir anda tüfeğini doğrulttu ve namlusunu Pliny'nin şişko göbeğine nişanladı. Sesi öfkeden çatallaşarak, "Babamın çizmelerini nereden aldın?" diye sordu.

Pliny'nin gözleri tüfeğe dikilmişti. Odanın içine doğru bir adım gerilerken, "Ne çizmesi?" dedi. "Bak, çocuk, o tüfek öyle tutulmaz insanın üstüne."

"Ayağındaki çizmeleri soruyorum. Babamın onlar. Babam burada mı yoksa?" Anatole adımını atıp kulübenin içine girdi. Tüfeği hâlâ ileriye doğru tutuyordu. İçerde Pliny'den başka kimse yoktu. Tek odalıydı kulübe zaten. İçinde yalnızca teneke bir soba, tek bir sandalye, bir de dar yatak vardı.

Pliny, "Eğer şu giydiğim çizmeleri soruyorsan, onları satın aldım", derken bir yandan gözleriyle yatağın başucunda dayalı duran tüfeğine bakmıştı. "Satın aldım onları. Namusumla. Bana bak, çocuk, sen bir an önce buradan çık, git. Elinde tüfekle içeriye girmen yasaya aykırı bir kere."

Anatole yerinden bir santim bile kımıldamadan, "Ya o tüfeği nereden buldun?" dedi. Köşedeki tüfeğin babasına ait olduğunu tanımıştı. Gördüğü anda. Winchester marka otomatik tüfek. Kuzey bölgesinde bundan yalnızca bir tane vardı. Mark çok gurur duyardı tüfeğinden.

"Babamın tüfeği o." Anatole kendi namlusunu Pliny'nin göbeğine biraz bastırdı. "Nereden aldın onu?" diye kükredi.

Pliny, "babanı görmedim", diye ısrar etti. "Bu tüfeği bir kızılderiliden satın aldım. Evvelsi hafta getirip buraya bıraktı, o günden beri de orada işte. Elinde tüfekle ve bu çizmelerle gelip, hepsini satmak istediğini söyledi bana. Bir fiyat teklif ettim, o da kabul etti."

"O nereden bulmuş peki?"

"Söylemedi."

"Adı neydi kızılderilinin?"

"Nereden bileyim! Kim olduğunu sormadım ki!" Pliny'nin yüz ifadesinden uydurduğu bu hikâyeyi çok beğendiği ve bu olayların böyle olduğunda direneceği anlaşılıyordu. Bir yandan duvardaki tüfeğe bir adım daha yaklaşmayı da başardı.

"Sen olduğun yerden kıpırdama bakalım," diye emretti çocuk. "Doğru mu yoksa yalan mı söylediğin anlaşılıncaya kadar kıpırdama."

Cimri Pliny hakkında daha önce duyduklarını hatırlamaya çalıştı. "Katil değildir", demişti Hart bir keresinde. "Hırsız bile değildir. Yalnızca hilekâr cimrinin biridir. Körün elinden değneğini bile hileyle alır bu herif."

Demek ki Mark uyurken tüfekle çizmeleri çalmak pek Pliny'nin karakterine uymuyordu. Ama bir şişe kötü içki karşılığında onları satın almak... işte bu uyuyordu.

Anatole, babasının tüfeğine baktı. Namlunun ucunda çamur birikintisi olduğunu gördü. Sanki tüfek, namlusu aşağıya olarak ıslak toprak üzerine düşürülmüş gibi. Gözlerini çizmelere çevirdi. Bu çizmelerin aslında yine deriden, ince bağları vardı. Oysa şu anda sol çizme ucuz pamuk ipliğinden yapılmış bir kordonla bağlanmıştı. Anatole bu sefer,

Bir anda tüfeğini doğrulttu ve namlusunu Pliny'nin şişko göbeğine nişanladı.

"Bir tekinin bağını ne yaptın?" diye sordu.

"Yoktu ki! Kızılderili getirdiğinde bu haldeydi bu çizmeler."

Kızılderili falan uydurma, diye düşündü Anatole. Pliny icat etmişti onu. "babamın tüfeğini satmayacağını çok iyi biliyorum", dedi. "Değiş-tokuş da etmez."

Pliny inatla, "Benim tek bildiğim, bunları namusumla satın aldığım", diye direndi. "Mahkeme emri getirmedikçe de onları benden alamazsın."

DOĞRUYDU söylediği. Bunu Anatole de kabul ediyordu. Tüfeğin çalınmış olduğunu kanıtlaması gerekliydi. Hem adam tüfeği saklamamış, orta yere koymuştu işte. Çalsa öyle yapar mıydı? Zaten önemli olan, Mark Blanchette'i bulmaktı. Anatole'un içini bir korku sardı. Babam öldürüldü mü yoksa, diye düşündü. Çizmenin bağı neden kayıptı? Çocuğun aklına yalnızca iki ihtimal geliyordu. İkisi de birbirinden korkunçtu.

"Eğer biri babama bir kötülük ettiyse bunu canıyla öder", dedi.

Pliny'den ne kadar tiksindiğini göstermek için ona arkasını dönüp kulübeden çıktı. Meydanlığı geçip uzaklaşırken, Pliny'nin Mark'ı öldürmediğini kendi kendine kanıtlamış oluyordu. Öyle yapmış olsa, Anatole'u da vurmaya kalkardı. Tanığı temizlemek isterdi çünkü. Fırsat vermişti Anatole ona. Arkasını dönüp yürümenin başka ne anlamı olabilirdi?

Ormanın içlerinde bir süre ilerledikten sonra bir kütüğün üzerine oturup düşünmeye başladı. Çizmenin kayıp bağını düşünüyordu. Cimri Pliny'nin karakterinden başladı işe. Annesi ona, insanın hareketlerinin karakterine dayalı olduğunu söylerdi hep. Ama bu adamın karakteri neydi? Babası gibi tuzakçılık yaparak kazanmıyordu hayatını. Dedikodulara göre, ucuz içkileri ve boncukları kızılderililere satıp karşılığında kürk alarak yaşıyordu. Gerçi cimriydi, açgözlüydü ama, yasaya karşı geldiğini de gören olmamıştı. Bu tür bir adam, Mark Blanchette'i ormanda uyurken bulsa ne yapardı? Doksan dolarlık tüfeğini ağaca yaslamış, yirmi dolarlık çizmelerini kamp ateşinin yanına kurumaya bırakmış durumda uyurken? Bu çizmeleri hile veya dolapla ele geçirdiği zaman, bağını neden yok etsin?

Birbuçuk metre uzunluğundaki deri şerit, bir insanın ellerini arkasından bağlamak için çok işe yarardı doğrusu. Ya da koşamasın diye ayak bileklerini bağlamak için. Hırsızı izleyemesin diye.

"Ama..." Anatole ürperdi... Ya cinayet olduysa! O zaman katilin cesedi saklaması gerekiyordu. O zaman cesedi ağır bir taşa bağlayıp yakındaki bir göle sallandırmak gerekecekti. Bunun için de kurbanın kendi çizmesinden alınan bağ işe yarayabilirdi.

En yakın göl, Kurt Gölü'ydü. Bir mil kadar doğuda. Anatole yüksek ağaçların arasından o tarafa doğru ilerle-

di. Ufak bir bataklığı aştı, dökülmüş kuru çam yapraklarına basa basa yürüdü. Az sonra çamların yerini dişbudaklar aldı. Sonunda kendini buz gibi mavi gölün kenarında buldu. Sular hem derindi, hem de gölün boyu bir milden fazlaydı.

Bir saate kadar karanlık basacaktı. Çocuk aceleyle kumsalı tarayıp babasının çizme izlerini aradı. Kumlar iyice sıkışmış, sertleşmişti. Hiçbir iz bulamadı Anatole. Ama biraz geride, ağaçların arasında bir ateşin küllerini buldu.

Burası Mark Blanchette'in son kamp ateşiydi. Anatole bundan emindi. Çünkü dişbudak ağacının dibinde, ateşin yakınında, babasının piposunu bulmuştu. Mark kampını bozduğu zaman pipoyu dünyada orada bırakmazdı. Bıraksa da, almak üzere geri dönerdi.

Çocuk üzgün üzgün dolaşıp oralarda bir kavga izi aradı. Çevrede emekleyip izleri inceledi. Pliny veya kızılderililer gelmiş olsa mokasen giyerlerdi. Oysa buralarda mokasen izi yoktu. Babasının çizmelerinin birkaç belirsiz izini buldu. Mark herhalde ateş için çalı çırpı toplamıştı. Derken küllerden yirmi adım kadar uzakta boş bir fişek buldu. Babasının Winchester tüfeğinden atılmıştı bu kurşun.

Ortalık kararmaya başladı. Anatole de kendine bir ateş yaktı. Uyku tulumunu açtı, biraz çay haşladı, bir parça da çukulata yedi. Kısa bir süre sonra uyku tulumuna girip yıldızları seyretmeye koyuldu. Kayıp çizme bağını ve gölün soğuk sularını düşünüp duruyordu. Yarın ne bulacaktı acaba? Tulumun içinde döndü, korkuyla titredi.

SONUNDA herhalde uyumuş olmalıydı çünkü uyandığında sabahın beşi olduğunu gördü. Kumsalı tekrar aradı. Göle doğru dökülen dalların altında bir kano saklıydı. Ya buralarda balık avlayan bir kızılderilinin, ya da Pliny'nin olmalıydı.

Kano'da kan izi yoktu. Ne olursa olsun, Anatole'un gözü önüne hâlâ Mark'ın kamp ateşi başında uyuyuşu, birden uyanıp hırsızı görüşü, bunun üzerine hırsızın onu vuruşu ve sonra da cesedi göle indirişi geliyordu.

Kanoya binip tek küreği çekerek elli metre kadar açıldı. Hiç rüzgâr yoktu. Suyun içi billur gibi berraktı. Sular altı metre derinleşinceye kadar dibi rahatlıkla görünüyordu.

Anatole bir süre dolaştı, korkuyla diplere baktı durdu. Daha açılınca dip görünmez oluyordu. Orada bir gövde aramak umutsuzdu. Anatole geri döndü, kanoyu eski yerine bıraktı.

Ateşin yanındaki dişbudak ağacına döndü. Yukarıdaki dallarda bir sincap ona sanki sesleniyordu. Evden ayrıldığından beri ağzına et koymadığını o zaman hatırladı. Tüfeğini kaldırıp sincaba nişan aldı. Fakat daha ateş edemeden önce, aynı ağaçta başka bir sincabın iskeletinin takılmış sallandığını gördü. Yüksek bir daldaydı. Kuşlar yemiş, bitirmişlerdi etlerini. Yalnızca kafası, kemikleri ve kuyruğu duruyordu. Anatole orada durup düşündü. Winchester'in fişeğini bulduğu yere yürüdü. O noktadan nişan alan insan, tam o sincabı vurabilecek pozisyonda oluyordu.

Yani babası bu sincaba ateş etmiş olabilirdi. Sincap yere düşeceği yerde, bir dala takılmıştı. Mark'ın onu alabilmesi için ağaca tırmanması şarttı. İşte o sırada Anatole yerden on metre kadar yüksekteki kırık dalı gördü. Sincap iskeletinin tam altında. Acaba dal ağırlığa dayanamamış ve Mark yere düşmüş olabilir miydi?

Anatole dönüp kül yığınını bir daha inceledi. Bunun kamp ateşi falan olmadığını o zaman anladı. Kamp ateşleri kuru odunla yakılırdı. Oysa buradakilerin yanmamış uçları yeşildi. Bu ateş yeşil dallarla ve yapraklarla yakılmıştı. Bir sinyal ateşi!

Bu sefer kırık dallı ağacı tekrar araştırdı. Gövdede, yerden otuz santim kadar yüksekte iki yerde kabuğu soyulmuş, krem rengi çıplak yerler gördü. Her biri beş santim eninde, yirmi beş santime yakın boyda dikdörtgenlerdi. Eğer Mark'ın niyeti ateşini tutuşturmak için kabuk bulmaksa, bu kadar dikkatli kesmeye ne sebep vardı?

Anatole bütün bildiklerini biraraya getirip tekrar düşündü. Anlaşılan babası sincaba ateş etmiş, sonra ağaca tırmanmaya çalışırken düşüp bacağını kırmıştı. Bu durumda kim olsa çaresiz kalırdı ama, Mark Blanchette hiçbir zaman çaresiz kalacak tiplerden değildi. Yardım çağırmak için sinyal ateşi yakmıştı o. Dumanı herhalde ya kızılderililer, ya da bir mil ötedeki kulübede oturan Bay Pliny görmüş olmalıydı.

Duman yükselmeye başladıktan sonra, Mark'ın ilk işi, kırık bacağı için bir şeyler yapmak olacaktı elbette. Tek çizmeyi ayağından çıkaracak, ağaçtan iki kabuk kesecek, bilekten dize kadar olan kısmın iki yanına koyarak kırığı yerleştirmeye çalışacak, çizmenin bağıyla sıkıca bağlayacaktı. Sonra ağaca yaslanıp piposunu içecek, birinin dumanı görüp yardıma gelmesini bekleyecekti. Ya hiç kimse gelmezse? Mark acıya ve yorgunluğa ne kadar dayanabilirdi? Anatole babasının çelik gibi dayanıklı olduğunu biliyordu. Bir süre yardım bekledikten sonra, emekleyerek bile olsa, en yakın bir yere gitmeye çalışacağı ortadaydı.

Cimri Pliny'nin kulübesine. Tamam işte! Kulübe buradan görünmüyordu ama Mark Blanchette ormanda yolunu çok iyi bulabilen bir adamdı. Anatole de öyleydi. Yüzünü kulübeden tarafa dönüp bir elli metre kadar yürüdü, yere çömeldi, iz aramaya başladı.

Çok geçmeden buldu. Sürüklenerek, emekleyerek giden birinin izleri değildi bunlar. Ayakta, dik yürüyen birinin izleriydi. Yalnız sağ ayağın izleri. Bunun biraz da solunda da iki santim çapında dairecikler. Babası tüfeğini baston yaparak kullanmıştı. Uzun boylu değildi Mark. Bir altmış beş kadardı. Tüfeğin boyu da bir yirmi beş vardı. Kullanabilirdi onu. Koltuğunun altına sıkıştırınca tam gelirdi.

KÜÇÜK bataklık yaklaştıkça toprak yumuşamaya, izler derinleşmeye başladı. Herhalde tüfeğin namlusu batmıştı burada çamurlara. Çamur birikmiş olmasını da bu açıklıyordu.

Bataklıktan sonraki üzeri yaprak kaplı toprakta izler yine görünmez oldu. Anatole meydanın kenarında birkaç iz daha buldu. O noktadan bakınca Pliny'nin kulübesi de görünüyordu. Tüfeğine baston gibi dayanan Mark Blanchette o kapıya gitmişti işte.

Bunun bir tek anlamı vardı. Pliny o kızılderili konusunda yalan söylemişti. Tüfeği o kulübeye getiren kızılderili değil, Mark'ın ta kendisiydi.

Anatole kendi tüfeğini hazırlayıp kararlı adımlarla kulübeye ilerledi. Öğlen güneşi altında, kapısı açık, öylece duruyordu kulübe. Sessizlik içindeydi. Pliny içerdeki yatağa yatmış, uyumaktaydı. Giyinmiş durumdaydı. Ayağında çizmelerine kadar. Üç adım daha atınca Anatole namlusunu adamın şişko göbeğine dayayabildi.

"Babam için yalan söyledin!" dedi.

Adam gözlerini açtı. Mahmur mahmurdu. "Sen misin yine?" dedi. Doğrulup oturmaya çalıştı ama Anatole tüfeği bastırdı, buna izin vermedi.

"Babam buraya geldi", diye sürdürdü konuşmasını. "Bacağı kırıktı. Tüfeğine baston gibi dayanıyordu." Başıyla köşede dayalı duran tüfeği gösterdi.

"Tahmin yürütmek hiç işe yaramaz", dedi Pliny. Gülümsemeye çalıştı. Anatole tüfeğin emniyetini açınca gülümseme birden soldu. Pliny dikkat kesilmişti. "Babanı görmedim", dedi. "Buraya gelmiş olsa bile, ben yoktum."

İnanmadı Anatole buna. Mark'ın bacağı kırık olduğuna göre, iyileşinceye kadar burada kalması gerek demekti.

"Göl kenarında kampını buldum", dedi Anatole. "Ayak izleri dosdoğru buraya geliyor."

"Babanın kampı olduğunu

Daha ateş edemeden, aynı ağaçta başka bir sincabın iskeletini gördü.

ne biliyorsun? Belki bir kızılderiliye aitti?"

"Öyle olsa bu orada olmazdı." Anatole sol eliyle cebinden pipoyu çıkarıp gösterdi. "Bu bipo oracakta durup duru..."

Birden sustu. Daha önce dikkat etmediği bir şeyi şu anda anlamıştı. Mark pipoyu düşürmüş veya unutmuş değildi orada. Kampı bulan birisi görsün diye bilerek bırakmıştı ağacın dibinde.

Anatole, Pliny'yi yatağın üzerinde yüzükoyun yatmaya zorladı, ellerini arkasına sıkıca bağladı, kendisi serbest kalınca piponun içini arayıp kıvrılmış bir kâğıt parçası çıkardı. Gece pipoyu ilk bulduğunda, karanlık olduğu için görememişti kâğıdı. Yüksek sesle Pliny'ye okudu.

"Bacağım kırıldı. Pliny'nin evinde birkaç gün kalacağım, sonra Koca Ayı'ya Charlie'ye, gitmeye çalışacağım." "Burada ne kadar kaldı, Charlie'ye doğru ne zaman yola çıktı?" Anatole Charlie'nin kulübesinin buraya göre yirmi mil kadar güney doğuda olduğunu biliyordu. Akla uygundu oraya gitmek. Çünkü Charlie'nin atı vardı. Kasabadan hemen doktor getirebilirdi.

Pliny, "Belki buraya gelmiştir, beni bulamayınca Charlie'ye gitmiştir", dedi.

"Tek bacakla mı? Bir gece bile kalmadan mı? Kalk ayağa Pliny. Birlikte Charlie'ye gidip bakalım."

Pliny başını çevirince Anatole'un tüfeğini gördü. Emniyeti hâlâ açık, namlusu hâlâ kendisine nişanlanmıştı. Ayağa kalkarken, "Adam kaçırmak yasaya aykırı", diye mırıldanıp duruyordu.

"Gözümün önünden ayrılmayacaksın", diye homurdandı çocuk. "Babamı öldürüp öldürmediğin anlaşılıncaya kadar."

On dakika sonra, birlikte ormanlar içinden güneydoğuya doğru ilerliyorlardı. Pliny'nin elleri arkasında bağlı, tüfek sırtında nişanlı olduğundan, tartışmaya gücü yoktu. Anatole babasının tüfeğini de sırtındaki dengin ucuna asmıştı. Buralarda iz aramaya gerek yoktu, çünkü Pliny'nin evinden Charley'inkine giderken yarı yolda Koca Ayı Nehri vardı. Kırık bacaklı bir adam bu nehri ancak bir noktasından geçebilirdi. Charlie'nin gemisi denirdi o noktaya. Çünkü Charley nehrin her iki yakasında kanolar bulundururdu.

"Onun yaptıkları yasaya her zaman uygundur." dedi.

"Nehre on mil var", dedi çocuk. "Üç saatte varırız oraya."

PLINY, "Seni hapse attıracağım", diye bir tehdit savurdu ama, sesinde korku vardı. Bir şey saklıyordu bu adam. Acaba cinayet mi? Anatole bunu düşününce bir kere daha ürperdi. Ama sebebi ne olabilirdi cinayetin? Pliny o çizmelerle tüfeğin dışında Mark'dan ne isteyebilirdi ki?

Üç saat yürüdükten sonra yolları yokuş aşağı inmeye başladı. Anatole tam karşısında yükselen bir duman gördü. Pliny'yi namluyu sırtına dayayarak yürüttü. Az sonra nehir göründü. Kıyısında da dumanı tüten ateş. Ateşin yanında Mark Blanchette yatıyordu. Ya baygın, ya da ölüydü.

"Baba!" diye bağırdı Anatole. "Baba, ben geldim! İyi misin?"

Pliny'yi yüzükoyun yatırdı, kendisi babasının yanına diz çöktü, kalbini dinledi. Mark hâlâ soluk alıp veriyordu. Sol bacağı fena halde şişmişti. Yanı başında bir çift koltuk değneği duruyordu. Dükkândan alınmış mal.

"Ben yasadışı bir şey yapmadım", diye inledi Pliny. Hikâyeyi yavaş yavaş değiştirmeye başlamıştı. Bu sözünden, daha önce Mark'ı görmüş olduğu anlaşılıyordu.

Anatole, Pliny'nin ayaklarını da bağladı. Kalkmasın diye. Sonra babasının başını hafifçe kaldırdı, su şişesini dudaklarına dayadı. "Ben Anatole, baba", dedi. "Artık iyileşeceksin."

Mark'ın neden buraya kadar gelip daha ileri gidemediğini o zaman farketti. Bu sahile bağlı duran kano yerinde yoktu. Babasının ellerini ve bileklerini uvmaya başladı. Sonunda Mark gözlerini açtı. Anatole'u görünce hafifçe gülümsedi. Üç haftalık sakalının örtmediği yerler öyle beyaz görünüyordu ki! Ayağında mokasenler vardı. "Yaman çocuksun, Anatole!" dedi. Sesi hafif ve yorgundu.

Anatole biraz çay yaptı, babasına bir de çukulata yedirdi. Birkaç yudum çay içmek Mark'ı belirgin biçimde kendine getirmişti. Bir süre sonra doğrulup oturdu, sırtını bir ağaca dayadı. "Bacağım çok ağrıyor, Anatole", dedi. "Belki de kesmek zorunda kalırlar."

Anatole buna inanmayı reddetti. "Seni Charlie'nin oraya götüreceğim, baba. O da atıyla gidip doktor getirir. Pliny'nin evinde ne kadar kaldın?"

"On gün onun yatağında yattım. Kemikler biraz kaynayana kadar." Birden Mark, Pliny'nin orada olduğunu ilk defa olarak farketti. "Demek onu da buraya getirdin, Anatole!"

"Ne yaptı sana, baba?"

Pliny, "Yasadışı bir şey yapmadım", diye mırıldandı tekrar.

Mark hafifçe güldü. "Hakkı var, Anatole", dedi. "Onun yaptıkları yasaya her zaman uygundur."

YAVAŞ yavaş olup bitenler ortaya döküldü. Mark topallayarak Pliny'nin kulübesine gitmiş, kemikler biraz kaynayıncaya kadar, on gün orada kalmıştı. Pliny onun cebinde otuz dolar kadar para olduğunu gördüğü için, kulübede kalmasına karşılık günde üç dolar para istemişti.

"Normal bir fiyat", diye inledi Pliny. "Hastanede kalsa çok daha fazla para isterlerdi."

Mark anlatmaya devam ediyordu. "Yola çıkacağım zaman çizmem hâlâ ayağıma girmiyordu. Pliny'den mokasen istedim. Çizmelerime karşılık bana bir çift makosen verdi."

Anatole'un çatık kaşlarını görünce Pliny, "Ee, sonunda istediğini aldı ya", dedi. "Daha ne olaydı?"

"Sakat bir insandan yararlanmaya kalktın", dedi Anatole acı bir sesle.

Mark yine devam etti. "Ben Charlie'ye doğru yola çıkacaktım. Ama yirmi mil, tek ayak

üstünde yürümek için oldukça uzun bir mesafe. Bir köşede bu koltuk değneklerini gördüm. Pliny bunları, ayağını kurt tuzağına sıkıştırdığı zaman kullanmıştı. Bana ödünç vermesini istedim. Ne dese beğenirsin, Anatole? Onlara karşılık benim nefis Winchester tüfeğimi istedi!!!"

"Tüfeği zaten değnek yerine kullanmıyor muydu?" dedi Pliny. "Ben de ona tek değneğe karşılık iki değnek vermiş oldum. Hem zaten istemezse kabul etmeyebilirdi pazarlığı, öyle değil mi?"

"Görüyorsun ya, Anatole", dedi Mark. "Her şey yasal. Dağ adamlarına bir tek şey söyleyebiliriz. Bu adamın suçu yalnızca... pek cömert olmamak."

Bu azımsayıcı ifade Anatole'u şok içinde bırakmıştı. Canı Pliny'yi vurmak istiyordu. Ama yapmadı. Tüfeği babasının eline tutuşturdu. "Ona dikkat et, baba" dedi. "Ben gidip öbür kıyıdan kanoyu getireyim."

Çocuk elbiselerini çıkarıp nehre daldı. Mahir kulaçlarla öbür kıyıya kadar yüzdü. Kanoyu getirip babasını karşıya geçirecek, orada rahat bir yere oturtup on millik yolu koşacak, Charlie'nin atını alacaktı.

Mark tüfeği dikkatsizce Pliny'ye nişanlamış olarak oturuyordu. "Anatole'e söylemeyeceğim", dedi yumuşak bir sesle. "Beni öldürmeye çalıştığını anlatmayacağım ona. Genç ve atak bir çocuktur. Seni öldürürse annesi buna çok üzülür Bay Pliny."

"Ama ben seni öldürmeye çalışmadım ki", diye itiraz etti Pliny.

Mark, "Nehrin suyu altmış santim yükseldi" dedi. "Anatole buradaki çizme izlerini göremez. Ben senin o pahalı koltuk değneklerine dayanarak yavaş yavaş buraya gelirken, sen arkadan dolaşıp daha çabuk gelmiştin. Kanoyu bulamadım ama, kumlarda kendi çizmelerimin izlerini buldum. Kanoyu sen çözmüş, sulara bırakmıştın. Ölmemi neden istedin, Bay Pliny?"

KORKU Pliny'nin boğazına takılmıştı. Cevap veremiyordu.

"O sıcak yaz gününde kulübede yün gömleğini çıkardığın için mi? Ben uyuyordum ama bacağımın sızısından uyanmıştım. Göğsündeki dövmeyi gördüm. Gemi resmini. Ölmemi istemenin sebebi, dağ adamlarına senin aslında kızılderililerle ticaret yapan biri olmayıp, ormanda saklanan bir denizci olduğunu söylememe engel olmak içindi, değil mi? Acaba uzak bir diyarda polis herhangi bir suçtan seni mi arıyor, Bay Pliny?"

Adam hâlâ cevap vermiyordu. Mark, Anatole'un kanoyu hızla bu kıyıya yanaştırmakta olduğunu gördü. Çocuk kıyıya sıçrayıp giyindi, Mark'ı ayağa kaldırdı, değnekleri eline tutuşturdu. Mark topallayarak kanoya gidip içine bindi.

"Ya o ne olacak, baba?" diye başıyla Pliny'yi gösterdi Anatole.

"Onu çöz, oğlum. Bırak evine dönsün. Tüfek de onundur. Mark Blanchette'le yasal bir ticaret yaptı alt tarafı. Ben de dürüst bir insanım."

Anatole, Pliny'yi çözdü, Winchester'i de isteksizce denkten çekip ona uzattı. Pliny, suratı asık, tüfeği alıp ayağa kalktı.

Çocuk kanoyu yüzdürdü, içine atladı. Karşı kıyıya doğru kürek çekerken arkası Pliny'ye dönüktü. Elli metre kadar gidince bir ses duyup geri döndü. Ses Pliny'den geliyordu. Winchester'e yeni kurşunlar doldurmaktaydı. Dikkatle Anatole'un kafasına doğru nişan aldı.

"Hey!" diye bağırdı çocuk. "Dikkat et!" Çekme o tetiği!"

Pliny pozunu bozmadı. Çocuk bağırmaya devam ediyordu. "Koca budala! Ateş etme! Namlusu çamur dolu!"

Ama Pliny tüfeklerden pek anlamıyordu. Ya da çocuğun uyarısına inanmamıştı. Kendisi şerefli bir insan olmadığı için, çocuğun şerefli bir orman çocuğu olduğunu, düşmanını bile tehlikeye karşı uyarmayı görev saydığını anlayamazdı.

Pliny, Winchester'i ateşlediği zaman namludan dışarıya kurşun fırlamadı. Tıkalı namlu tüfeği patlattı. Yarılan namlunun bir parçası dosdoğru Pliny'nin göğsüne saplandı. Adam kendisine ne olduğunu anlamaya vakit bulamadı. Kelepir aldığı tüfek öldürmüştü onu. Koca vücudu nehrin yamacına yıkıldı kaldı.

BİTTİ

"Hey! Dikkat et! Çekme o tetiği!"

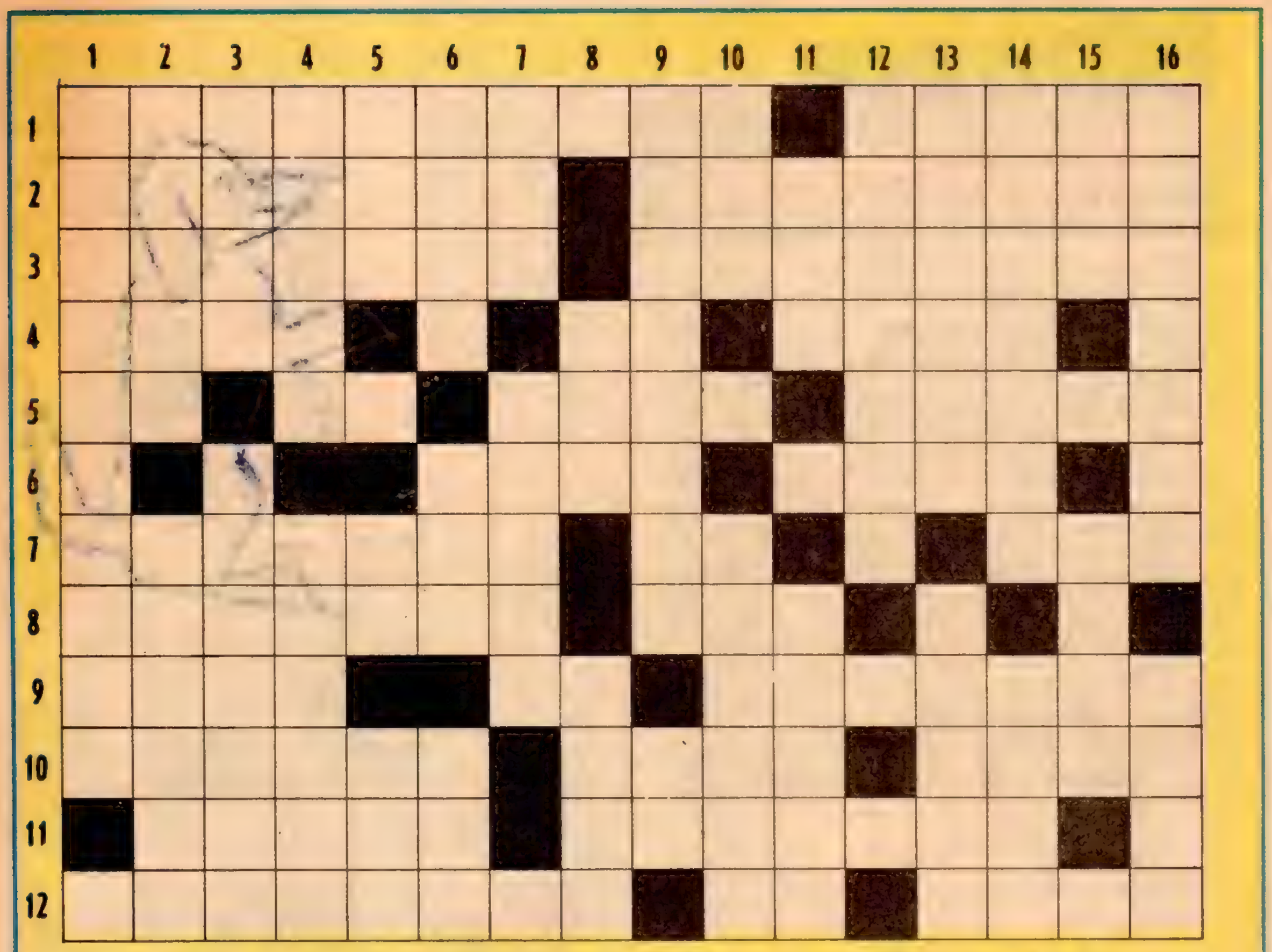

KARE BULMACA

SOLDAN SAĞA: (1) Bir cismin görüntüsünü elektrik dalgasıyla uzağa iletebilen aygıt - Bir renk. (2) Balık avlamakta ya da yük taşımakta kullanılan büyük kayık - Birbirine yakın adalar topluluğu. (3) Bir koyun cinsi - Omurganın ortasındaki kanaldan geçen sinirsel organ. (4) Bir ünlem - Bir emir - Güney Amerika'da yaşayan bir hayvan. (5) Kuzu sesi - Genişlik - Tarihte bir devlet - Canlılarda kanın dolaştığı kanal. (6) Serbest bırakma - Kanun. (7) Yüksekokul - Mağara - Üst üste konulmuş şeylerin her biri. (8) En yüksek aşamadaki asker - Bir kümes hayvanı. (9) Bir ünlem - Beyaz - Kımıldanma, davranış. (10) Elle taşınır film çekme makinesi - Bilgin - Bebek yiyeceği. (11) Bir petrol bölgemiz - Politika. (12) Bir tür oya, elişi - Genişlik - Kısa, kalın tahta.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: (1) Bütünlemek, eksiğini yerine koymak. (2) Elekten geçirme - Gemi odası. (3) Tersi Asya'da bir göl - Konya'nın bir ilçesi. (4) Bir bayan adı - Deneyden geçirme. (5) Bir ilimiz - Benzer, eşit - (Tersi) Yok karşıtı. (6) (tersi) Geometrik bir şekil - Fakat, lakin - Birdenbire. (7) Bir tür müzik âleti - (tersi) Tropikal bölgelerde esen bir rüzgâr adı. (8) Bir göz rengi - Bir tür derince kap. (9) Kendi kendine işleyen aygıt - (tersi) Vilayet. (10) Şan, şöhret - Bucak. (11) Tanrıya göre insan - Vakit. (12) Uzunlamasına sıralanmış dağ takımı. (13) (Tersi) İçten, candan - Bir yapının toprak altında kalan ve yapıya dayanak olan bölümü. (14) Bir şeyin üzerinden dilini sürüp geçirmek - (tersi) Düşüncesizce her işe atılan. (15) Bayağı - Dünya. (16) Aşağılayıcı ve onur kırıcı söz ya da davranış - Karadeniz yelkenlisi.

YANITLAR

KARE BULMACA: SOLDAN SAĞA: (1) Televizyon - Siyah. (2) Alamana - Takımada. (3) Merinos - Omurilik. (4) Aman - Em - Lama. (5) Me - En - Elam - Damar. (6) Azat - Yasa. (7) Akademi - In - Kat. (8) Marepal - Kaz. (9) Aman - Ak - Hareket. (10) Kamera - Alim - Mama. (11) Kaman - Siyaset. (12) - Kanevice - En - Lata.

YUKARIDAN AŞAĞIYA: (1) Tamamlamak. (2) Eleme - Kamara. (3) Lare - Kaman. (4) Emine - Deneme. (5) Van - Eş - Ray (6) Inok - Ama - Ani. (7) Zas - Ezile. (8) Ela - Kase. (9) Otomatik - Li. (10) Nam - Nahiye. (11) Kul - Zaman. (12) Sıradağ. (13) Imimas - Temel. (14) Yalamak - Kata. (15) Adi - Alem. (16) Hakaret - Taka.

Bilmece Bulmaca

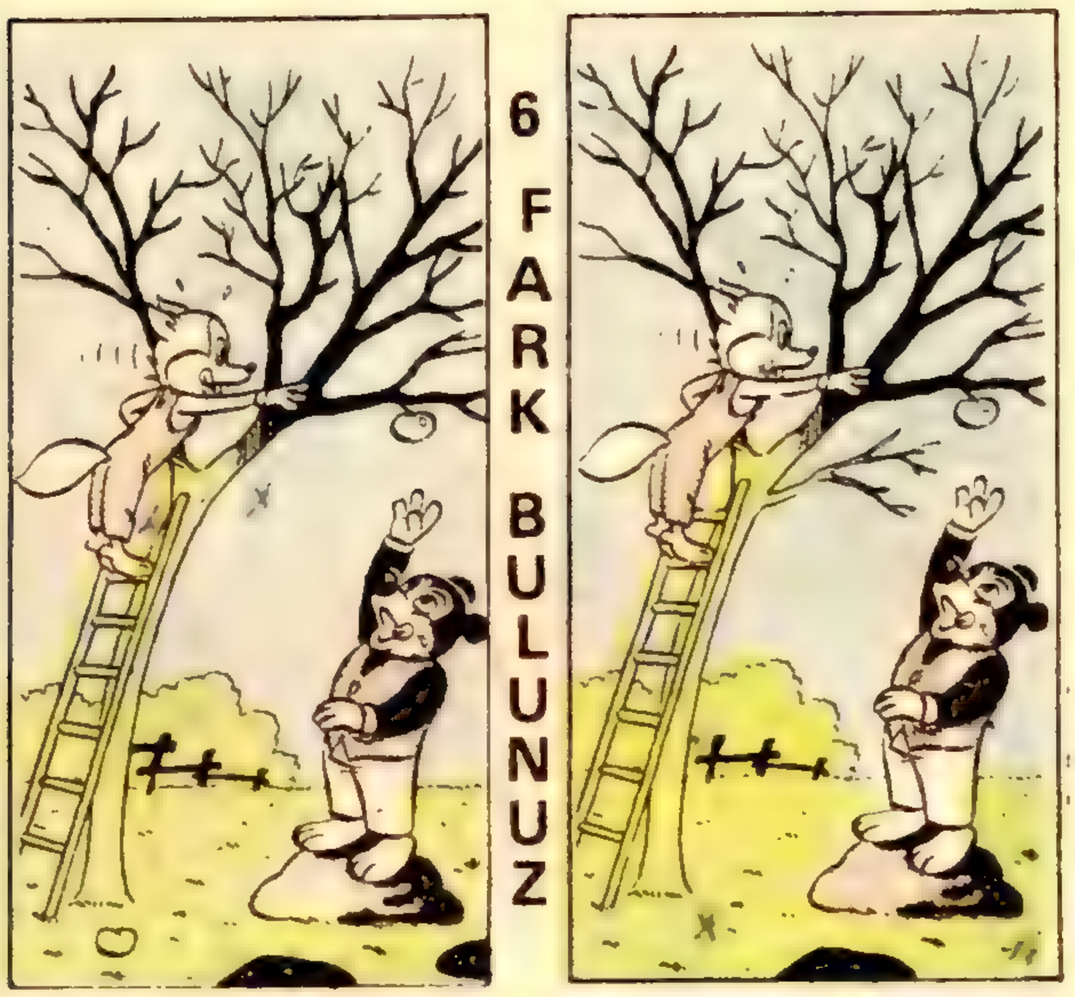

FİLLER VE MESLEKLERİ

Bu fillerin hepsi kendisine bir meslek seçmiş; yüzlerine baktığınız zaman bunları kolaylıkla anlamanız olası. Bakalım doğru olarak tahmin edebilecek misiniz?

Resimdeki matematik işlemlerini yapın. Sonra, sayılar üzerinde yürüyerek kaplumbağamızın sırtındaki şekli bulmaya çalışın...

Resimde güz meyveleri var, bunların neler olduğunu bulabilir misiniz?

Noktalı yerleri değişik renkte boyayarak vitrayda saklı olan desenleri bulun.

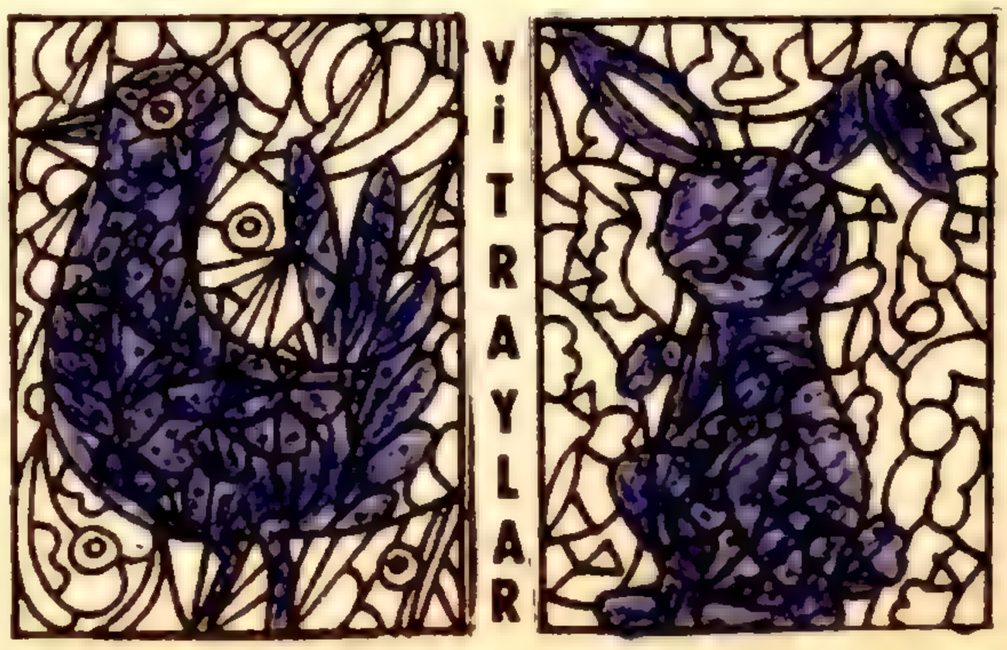

6 DALMAÇYALI

Bu altı köpeğin yalnız üç tanesinde ortak benzerlik var. Bunları bulabilir misiniz?

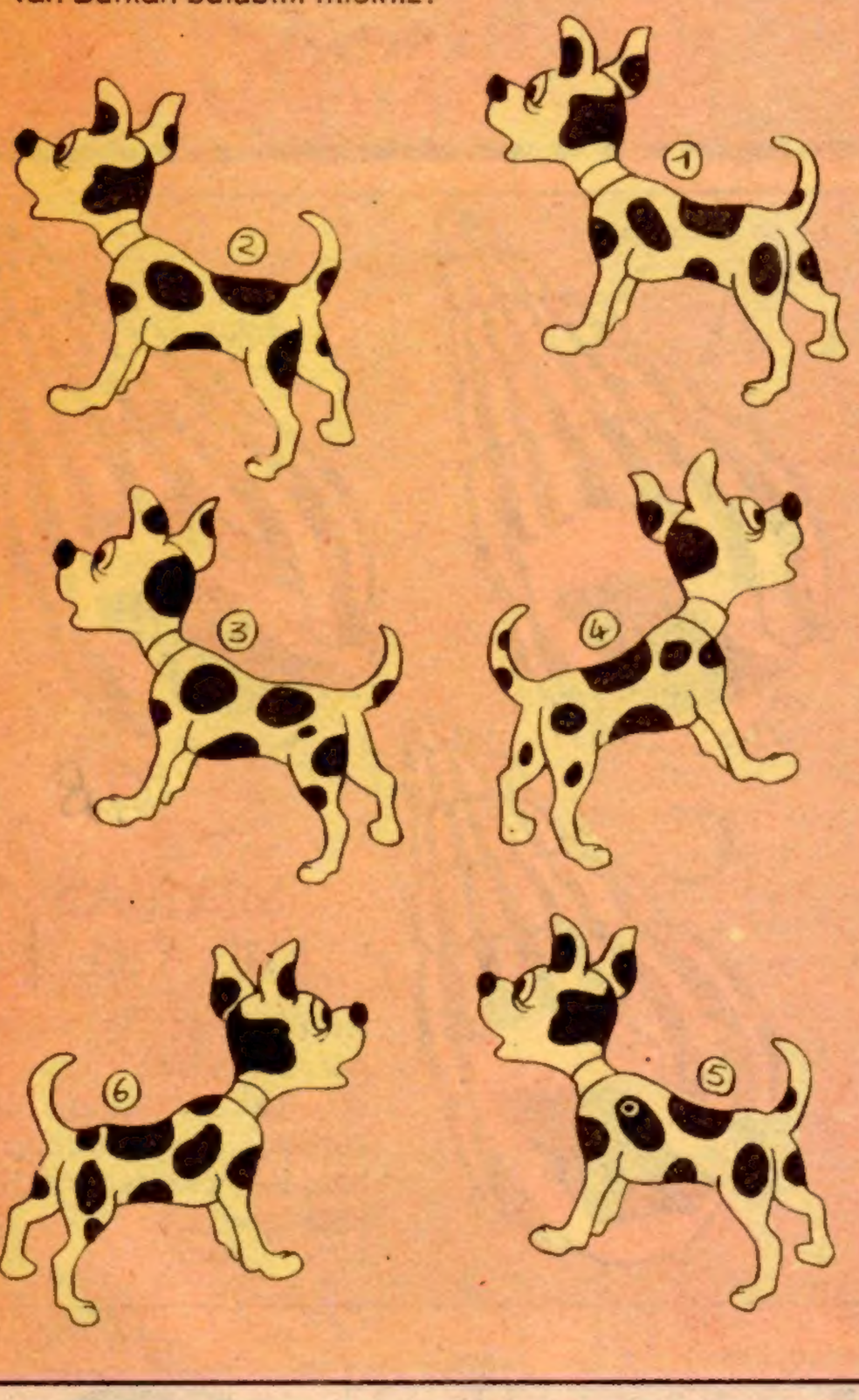

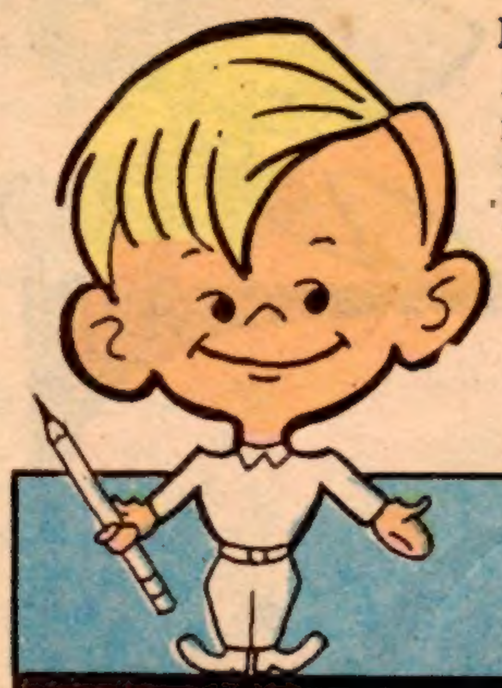

BOYAMA OYUNU

Aşağıdaki kareler içine konmuş olan 3, 5 ve 7 numaralı yerleri boyayarak küçük Ali'nin desenini bulmaya çalışan.

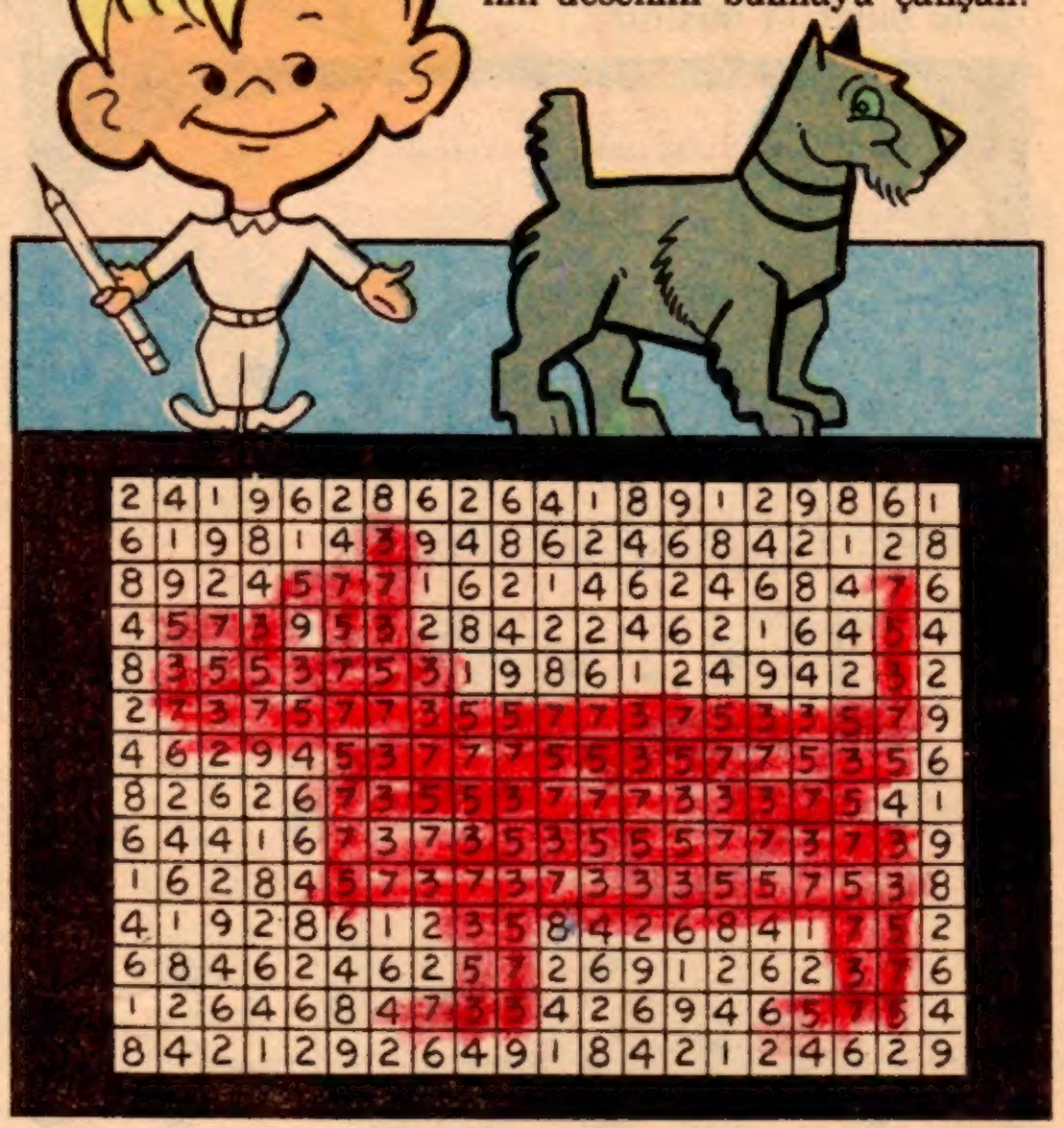

2	4	1	9	6	2	8	6	2	6	4	1	8	9	1	2	9	8	6	1
6	1	9	8	1	4	3	9	4	8	6	2	4	6	8	4	2	1	2	8
8	9	2	4	5	7	7	1	6	2	1	4	6	2	4	6	8	4	7	6
4	5	7	3	9	5	3	2	8	4	2	2	4	6	2	1	6	4	5	4
8	3	5	5	3	7	5	3	1	9	8	6	1	2	4	9	4	2	3	2
2	7	3	7	5	7	7	3	5	5	7	7	3	7	5	3	3	5	7	9
4	6	2	9	4	5	3	7	7	7	5	5	3	5	7	7	5	3	5	6
8	2	6	2	6	7	3	5	5	3	7	7	7	3	3	3	7	5	4	1
6	4	4	1	6	7	3	7	3	5	3	5	5	5	7	7	3	7	3	9
1	6	2	8	4	5	7	3	7	3	7	3	3	3	5	5	7	5	3	8
4	1	9	2	8	6	1	2	3	5	8	4	2	6	8	4	1	7	5	2
6	8	4	6	2	4	6	2	5	7	2	6	9	1	2	6	2	3	7	6
1	2	6	4	6	8	4	7	3	5	4	2	6	9	4	6	5	7	6	4
8	4	2	1	2	9	2	6	4	9	1	8	4	2	1	2	4	6	2	9

KESİT RESİMLER

Aşağıdaki şekillerde daire içinde görünen hayvanların uzuvlarından birer kesit alınmış. Örnek olması açısından, Fil'e ait olanlar bir okla gösterilmiştir. Acaba diğer hayvanlara ait olan görüntüleri de siz, oklarla gösterebilir misiniz?

PARÇALAR

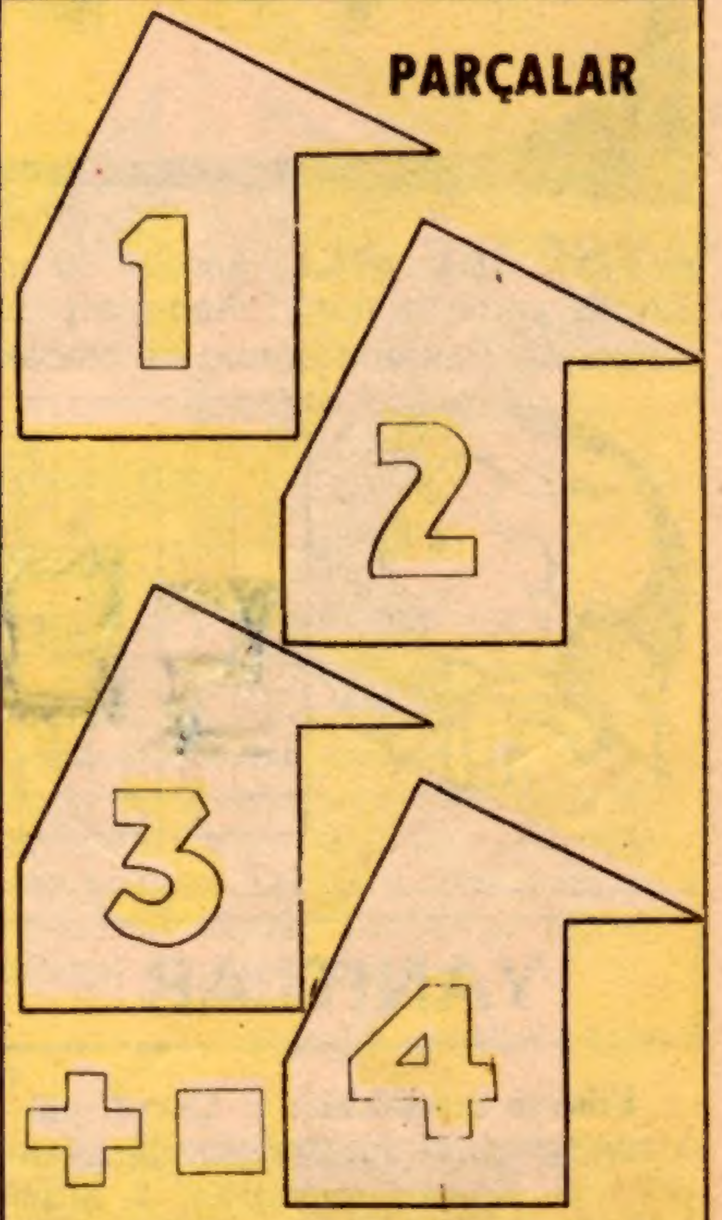

Yukarıda gördüğünüz dört parçayı, öyle birleştirin ki; ilk kez "Artı" şeklini, ikinci kez de "Kare" şekli elde edin. Bakalım ne kadarlık bir süre içinde yapabileceksiniz?

Yanıtlar 66. sayfada

Bilmece Bulmaca

KARGA DOMİNOLARI

Aşağıdaki domino taşlarından yalnız iki tanesi birbirinin aynı. Bunların hangileri olduğunu bulabilir misiniz?

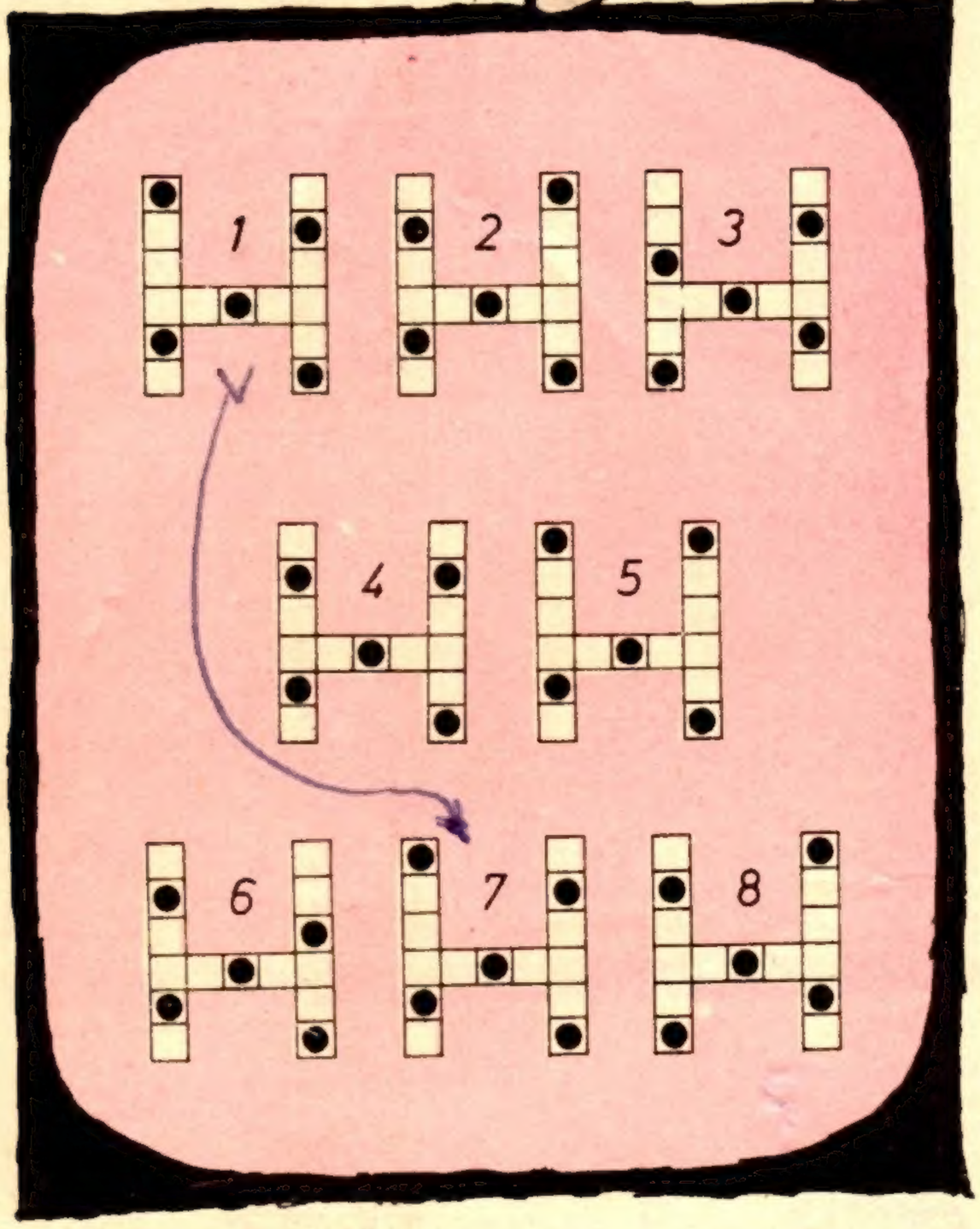

ŞEYTAN MİNARESİ

Gördüğünüz üç şeytan minaresinden yalnızca iki tanesi birbirinin benzeri. Acaba bunların hangileri olduğunu bulabilir misiniz?

AYŞE İLE ALİ, kareler içinde bulunan 2-4-6 ve 8 nolu yerlerin içini dilediğiniz bir renkle boyamanızı istiyorlar. Bakalım sonuç ne olacak?

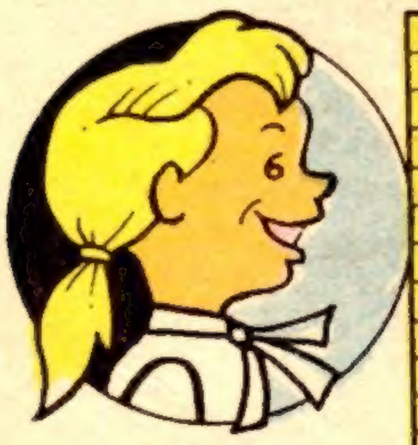

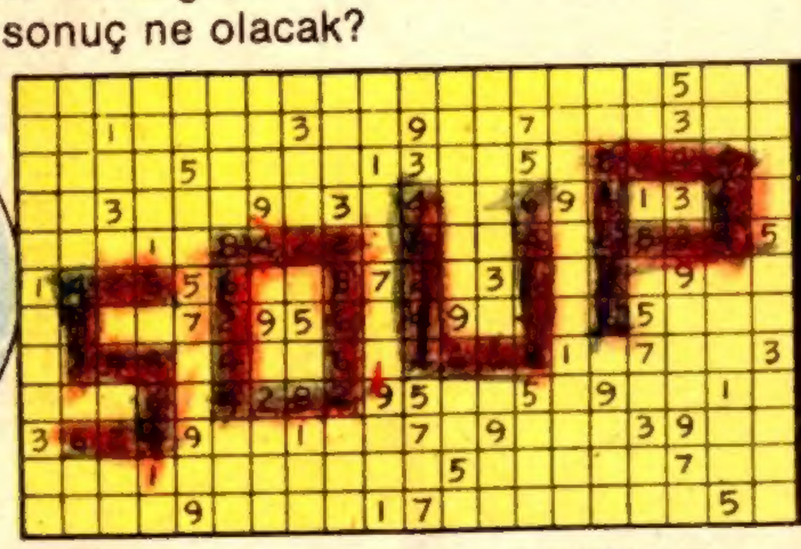

LABİRENT

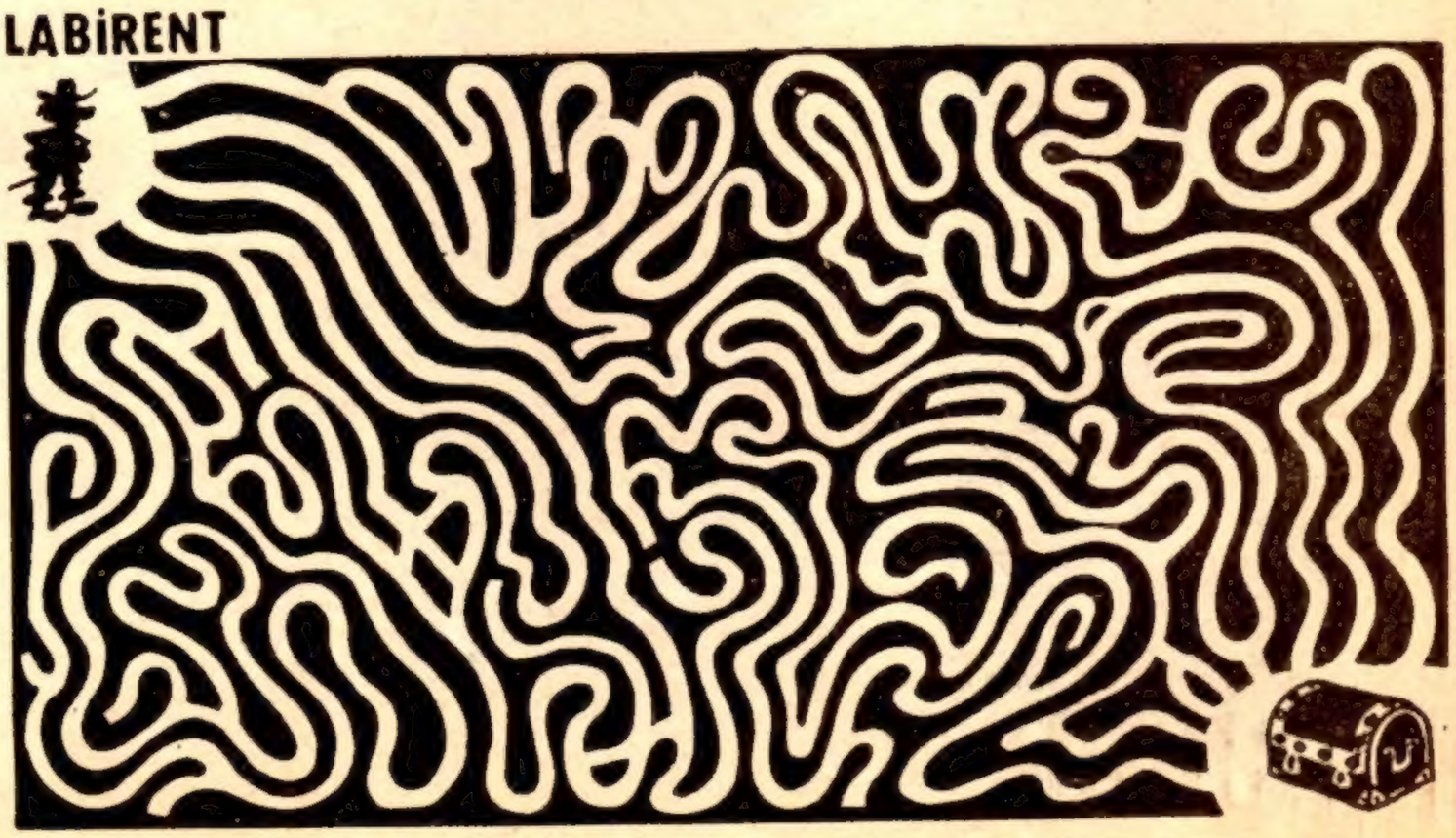

YANITLAR

- **Fillerin meslekleri:** 1- Çocuk parkında bekçi. 2- Bir orkestrada trompetçi. 3- Sinema makinisti. 4- Musluk tamircisi. 5- Kadın berberi.
- ★ **Şeytan minaresi:** A ile B benzer. İkisinin de ucunda bir sivrilik var.
- ★ **Karga dominoları:** 1 ile 7 nolu lar olacak.
- ★ **Kesit resimler:** Gaga, Ayak, Boyun: Leyleğin. Burun, Pençe, Kulaklar: Aslanın, Boyun, Kütboynuz, Ayak: Zürafanın. Burun (dudak), Hörgüç, Ayak: Devenin.

Sinan Gürdağcık'ın fırçasından

Milliyet

ÇOCUK

3. ÖZEL SAYI

Mırnav

- ✱ Baştan başa renkli ve ofset baskılı
- ✱ Heyecan dolu bir roman
- ✱ Soluk kesen hikâyeler
- ✱ Bilmece-Bulmaca

ve çeşitli eğlence sayfaları

NİSAN 1982'de ÇIKIYOR!..

Gazetecinize şimdiden ayırtınız

HERŞEY KENDİ TOPRAĞINDA YETİŞİR!..

TASARRUFLARINIZ İÇİN

TÜRK BANK

TÜRK TİCARET BANKASI

" ikinci adresiniz "